

*Olud D'pogonyaro 6
J. Subot*

Ave Maria

Nabožni list za slovenske izseljence v Ameriki

Letnik
39

APRIL
1947

*14
16
18*

AVE MARIA

April, 1947

Lemont, Illinois

Letnik 39

Izdajajo
Slovenski frančiškani
v Ameriki
AVE MARIA
P. O. B. 608
Lemont, Illinois

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Upravnik:
P. CIRIL SIRCELJ, O. F. M.

Urednik:
P. MARTIN STEPANIČ, O.F.M.

Printed by
SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Marijini prazniki — K.	3
Lilija iz raja — K.	6
Pirhi — K.	10
Duhovno življenje v taboriščih	14
Križem kraljstva križa — P. Martin, o.f.m.	18
S križem in sidrom	20
Lemontski odmevi	26
Kramljanji na zapečku	29

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

PROTI večeru na veliki petek, ko je bil Jezus že umrl na križu in v grob položen, so pobožne žene urno pripravile nekaj dišav in mire, da bi z njimi mazilile njegovo truplo. Za to delo pa ni bilo dovolj časa, ker je ob šesti uri že nastopila velika judovska sobota, ko je moral po postavi vsak Jud strogo počivati. Drugi večer, ko je ob šesti uri prenehal sobotni počitek, so te dobre žene kupile in pripravile še nekaj dišav, da bi imele dovolj za dostojno maziljenje Učenikovega trupla.

Prvi dan tedna (t. j., v nedeljo) so šle žene zgodaj zjutraj h grobu in so nesle s seboj dišav, ki so jih bile pripravile. Iz združenega poročila vseh štirih evangelistov se da ugotoviti, da je bilo pri tem nedeljskem grobnem obisku navzočih več žena, četudi niso menda vse prišle v eni skupini. Po imenu so navedene štiri: Marija Magdalena, "druga" Marija, ki je bila žena Kleofova in mati Jakopa mlajšega, Saloma, žena Cebedejeva in mati apostolov Janeza in Jakopa starejšega, in Joana, ki je bila žena Kuza, Herodovega oskrbnika, in je tudi stregla Jezusu s svojim obilnim premoženjem. Mati Jezusova pa ni bila med njimi. Sveti Janez jo je bil takoj po pogrebu vzal k sebi in ona je torej pri njem čakala s popolnim zaupanjem na Jezusovo vstajenje iz groba, kakor je bil on sam napovedal.

Pobožne žene je zelo skrbelo, kdo jim bo odvalil on velik in težak kamen izpred groba. Kako bi mogle noter v grob, da mazilijo Jezusovo truplo? Naenkrat pa je nastal velik potres, ki so ga najbrž čutile tudi žene, ko so bile še na potu h grobu. Angel Gospodov je namreč prišel dol z nebes in odvalil grobni kamen in sedel nanj. Ta je bil nemara isti angel, ki je po poročilu sv. Mateja nagovoril žene, ko so prišle do groba. Rekel jim je: "Ne bojte se! Vem namreč, da iščete Jezusa, križanega. Ni ga tukaj, kajti vstal je, kakor je bil rekel. Pridite in pogledjte kraj, kamor je bil Gospod položen (Mt. 28:5, 6)."

Jezus premagavec groba,
ves častiti iz njega gre;
glej obdaja ga svetloba,
v strahu varhi proč beže!
Grob je prazen in odprt,
zmagan greh, končana smrt.
Aleluja, aleluja, aleluja!

Razveseli se, Devica,
o Kraljica vseh nebes!
Čigar Ti si porodnica,
je od smrti vstal zares.
Sleci žalost in bridkost
in obleci spet radost.
Aleluja, aleluja, aleluja!

Veselimo se, kristjani,
Jezus je odrešil svet,
sužnosti smo odpeljani,
sveti raj odprt je spet.
Smrtni strup je pokončan,
vstali bomo sodni dan.
Aleluja, aleluja, aleluja!

Jezus, Tebi hvalo večno
poje zemlja in nebo;
svojo stvar si storil srečno,
z lastno rešil jo krvjo.
Aleluja, poje naj,
aleluja vekomaj!
Aleluja, aleluja, aleluja!

MARIJINI
PRAZNIKI

**"RADUJ, NEBEŠKA SE KRALJICA,
GOSPOD JE VSTAL, ALELUJA!"**

VSTAJENJE Gospodovo — velika noč! Tista velika noč zmage božje nad satanom, zmage človeškega rodu v Odrešeniku in rešitev iz strašne sužnosti hudobnega duha. Tista velika noč, po kateri je cel človeški rod hrepenel in zdihoval dolge, dolge dobe po grehu prvega človeka v raj.

*

Sovražnik božji, satan, je preslepil in zapeljal prvega človeka s svojo zvijačo v upor proti Bogu, svojemu Stvarniku in Očetu. S tem pa je človek padel v strašno sužnost satanovo, ki je zagospodoval nad njim z vso svojo krutostjo in hudobijo.

In pezo te strašne sužnosti kako grozno je čutil na sebi ves Adamov rod, sužnosti prekletstva božjega, sužnosti pod najgršim in najbolj zavrženim bitjem, satanom, brez upa, da bi se vsaj s smrtjo mogel vrniti k svojemu večnemu počitku nazaj domov, v naročje ljubečega Očeta, v nebeško kraljestvo. Na, ne! Kot sužnju satanovemu so bila nebeška vrata zanj zaprta. Zato pa sta mu bila smrt in grob nekaj strašnega.

Pa se je neskončna ljubezen Boga Sina usmilila nesrečnega človeka. In Bog je človeku obljubil, da bo prišel ta Bog Sin na svet in bo rešil človeški rod njegove sužnosti, rešil ubogo človeško dušo nazaj v otroka božjega in dediča nebeškega kraljestva, da bo vsaj s smrtjo, z grobom konec njegovega težkega življenja v dolini solz in kazni za greh v

večni blaženosti pri Bogu, iz katerega je izšel.

Celo človeštvo je zato dolge dobe potem hrepenelo in koprnelo po tisti veliki noči zmage, veliki noči svobode otrok božjih, veliki noči, ki bo pomenila konec njegove sužnosti.

In slednjič se je rodil ta Bog Sin in po trintridesetih letih pripravljanja sta se spoprijela s satanom na veliki petek v odločilni bitki na Golgoti.

Pa, oh, kaj se je zgodilo? Satan je zmagal! Glej Odrešenika, Boga Sina — na križu pribitega!! Glej, v kako strašnih bolečinah umira — uničen, premagan! "Aha! Tako podiraš tempel? To je tvoja zmaga?" se mu je satan rogal po svojih pomagačih, po katerih je dosegel svojo zmago. Moči pekla, moči strašne sužnosti človeka so triumfirale zmagoslavno in v peklenkem veselju kričale: "Zmaga!" In celo stvarstvo je zatrepetalo v strašnem strahu, zemlja se je stresla groze, še mrtvi kamni so pokali — v obupu. Diktator satan je zmagal. Nazaj v brezkončno sužnost!

"In mi smo upali, da bo On odrešil Izrael!" sta govorila učenca na poti v Emavs vsa obupana in z njim je jokal cel človeški rod. "In mi smo upali, da bo nas On rešil!" Pa smo se zmotili! Za vekomaj smo izgubljeni! Nazaj v strašen obup ob smrti! Sužnost, sužnost, sužnost! Da, glej, kako ga polagajo v grob, njega, v katerega si upal! Vidiš kako vale ogromno skalo na grob, kako

jo pečatijo, kako obdajajo grob straže! Ne bo več vstal! Uničen je!" Tako so govorili. "Ne sme več iz tega groba! Mi bomo skrbeli za to!"

In zato se je zemlja stresla, zato so pokale skale ob tem strašnem trenutku. "Mi smo pa upali . . ."

*

Pa je prišla tista velika noč! Bog je močnejši kot satan z vsemi svojimi pomagači! Bog pusti, da satan zmaga — na videz, trenutno, da je potem njegov poraz toliko popolnejši, toliko sramotnejši in zmaga toliko sijajnejša.

Bilo je tisto veliko noč, proti jutranji zarji je že šlo. Pa, čuj! Zemlja se je zopet stresla. Potres! Da, stresla se je, pa ne več groze in obupa, kakor na

HOJA ZA MARIJO

Po nemaj moje čednosti, katere je vame vsadila božja milost; milosti sem bila polna po angeljevih besedah, tako da me je Bog vredno spoznal, izvoliti me za mater svojemu božjemu Sinu.

Sicer ti je popolnoma zadosti zgled mojega preljubljenega Sina, da ga posnemaš; pa ker sem mati kristjanov, svetim jim tudi jaz s svojim zgledom.

veliki petek, zadrhtela je v neizmerni sreči in blaženosti — "Zmaga je vendar naša!" Glej tam na Nikodemovem vrhu poleg Golgote — straže leže po tleh omamljene kakor mrtve. Pečati se trgajo! Mogočna skala na grobu se je zganila, se odmika in se zvali ob grobu kot mal košček peska. In — o, veselje, o radost! Aleluja!

Zveličar naš je vstal iz groba
vesel prepevaj, o kristjan!
Premagana je vsa hudoba!
Dan's je rešenja tvoj'ga dan!"

Glej, svojega Odrešenika, svojega Osvoboditelja, Boga Sina, Kristusa, kako

"Iz groba zmage gre častit,
obdaja ga nebeški svit!
Aleluja! Aleluja!"

"Zmaga! Zmaga!" je zadonelo po cellem stvarstvu, po vseh nebesih. Rešitev! Suženjske vezi toliko strašnih dob v dušah nesrečnega človeškega rodu so se drobile in padale tja doli v pekel, kjer je tulil premagani diktator, premagani slepar iz raja, premagani slepar človeških duš, ki je hinavsko obetal svobodo, pa je prinesel strašno sužnost. "Kdo kot Bog?" je klical zopet veliki vojskovodja božji, nadangel Mihael, in mahnil iznova s svojim ognjenim mečem proti peklju — premaganemu peklju.

In človeške duše so se kakor iz strašnega španja prebudile in se dvigale k Bogu v novem upanju, dvigale svoje objokane oči k Odrešeniku, svojemu novemu Kralju, dvigale svoje od suženjskih vezi ohromele roke njemu in klical je človeški rod:

"Kje zdaj je smrt, premaga tvoja?
In tvoje ostro želo kje?
Gospod je res vstal, aleluja!"

*

Na strašni veliki petek, ob premagi Boga Sina, Odrešenika, ob zmagi pekla, satana, kdo je videl ves ta gigantski boj odločilne zmage bolj jasno v vseh njegovih strahotah? Kdo je razumel bolje v vsem strašnem pomenu za kaj je šlo na Kalvariji, na križu? Kdo je bolje videl, kdo čutil z večjim sočutjem s človeškim rodom takrat, za katerega sužnost in osvobojenje je šlo, — kakor Mati Boga Sina, Mati Odrešenikova — Marija! Saj je bila soodrešenica! "Kakor morje je bila njena bolečina!", ko je morala gledati zmago satanovo in po-

raz — svojega Boga Sina. Kdo drugi, kakor ona, ki naj z njegovo zmago postane Mati človeškega rodu, Kraljica nebes in zemlje, kakor je dobila naročilo v njegovi oporoki s križa v petek? Uničen On, uničena ona! Strašna bolečina s trpečim uničenim Sinom Bogom, pa strašna bolečina s premaganim uničenim — otrokom človekom, ki mora nazaj v strašno sužnost.

*

Zato pa, — ko je v svoji sobici v Jeruzalemu v prečuti strašni noči pred zoro naenkrat začutila tresenje zemlje, in takoj vedela, kaj pomeni, o, kdo naj razume, kdo popiše vzhičenost, kdo občuti blaženost, ki je napolnila njeno dušo ob tem potresu? Tudi njeno celo telo se je streslo, pa ne več v strašnih bolečinah, kakor na Kalvariji pod križem na veliki petek, ne! Stresla, vzdrhela je nepopisnega vzradoščenja! "Zmaga, zmaga!" jo je prestreslo. Zmaga njenega Boga Sina, pa tudi zmaga človeka sina — človeškega rodu!

O, zakaj nimamo zapisanega tudi tega njenega slavospeva te velike noči, ko se je njena vsa božja duša izlila v besedah hvalospeva Bogu Očetu ob zori! Če je bil že njen spev pri teti Elizabeti tako veličasten, kako neizmerno bolj veličasten je moral biti šele njen magnificat tisto veliko noč ob zori v Jeruzalemu — ob zmagi!

"O Mati!" — "O Sin!" in objela sta se. Dvoje božjih src se je po toliki bolečini zadnji dni strnilo v božji blaženosti, ko naenkrat stopi Bog Sin pred svojo Mater na tisto veliko noč pred zoro.

"Raduj nebeška se Kraljica
Gospod je vstal, aleluja!"

*

To je tista velika misel, ki jo je sveta

Cerkev zavila v svoje bogoslužje, v duhovniške molitve, v javno službo božjo, v vse obrede, pa tudi v vse speve vsake velike noči, ko slavnostno poje:

"Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja!"

Da, raduj se, naša zlata, naša ljuba Mati Marija! Tvoj Bog Sin je zmagal!

Sin je zmagal in je sedaj naš Kralj, z njim si zmagala Ti in si sedaj naša Kraljica, z vama smo pa zmagali tudi mi in smo odrešeni vajini otroci!

Sin je zmagal in je sedaj naš Kralj, z njim si zmagala tudi Ti in si sedaj naša Kraljica, z vama smo pa zmagali tudi mi — mi presrečni odrešeni! Aleluja!

*

Sveta Cerkev predpisuje, da naj bi od velike sobote do sobote presv. Trojice molili, ne angeljskega češčenja, temveč himno Marijine radosti nad vstajenjem Gospodovim in z njim tudi našim:

Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja!
Zakaj On, ki si ga bila vredna nositi,
aleluja

Češčena Marija . . .

Je vstal, kakor je rekel, aleluja!

Prosi za nas Boga, aleluja!

Češčena Marija . . .

Veseli in raduj se, Devica Marija, aleluja,

Ker je Gospod res vstal, aleluja.

Češčena Marija . . .

Molimo!

O Bog, ki si z vstajenjem Svojega Sina, našega Gospoda, svet razveselil; daj, prosimo, da po njegovi materi Devici Mariji dosežemo veselje večnega življenja!

K.

LILIJAJA IZ RAJA

11. K Sinu na njegovo križevo pot.

MED tem časom, ko so se opisani dogodki vršili v zgornji sobi v hiši očetja evangelista Marka na Sijonski gori, razvijala se je naprej, ponoči začeta največja, pa tudi najžalostnejša žaloigra v zgodovini človeškega rodu — žaloigra našega odrešenja. Dogodki te žaloigre so se vrstili drug za drugim z vedno večjim in strašnejšim telesnim in dušnim trpljenjem za ubogega Jezusa, Sina božjega, Odrešenika sveta. Z vsakim trenutkom je to trpljenje zanj naraščalo, se večalo in stopnjevalo in padalo na njegovo telo in dušo ko strašna težka gora trpljenja.

Že ponoči in do jutra so njegovi sovražniki, židovski poglavarji, vse storili, da so Jezusa prizadejali čim največ in čim najhujšega trpljenja in muk. Ob sedmih so ga pa pripeljali pred palačo Pilata, rimskega poglavarja zaslužne in podjarmljene židovske države, da jim potrdi njih obsodbo Jezusa na smrt in to obsodbo izvede, kakor je zahtevala postava.

O, kako boleče je moralo biti za Jezusa že dejstvo, da ga lastni narod, sam v sužnosti in pod kruto oblastjo oholih Rimljanov, sam tlačén in zatiran in morjen, tira pred sodišče tega poganškega oblastnika, da ga jim vniči. Še če bi ga Pilat sam dal prijeti in bi ga obsodil na smrt na križu, bi bila dolžnost poglavarjev naroda in naroda samega, da ga kot rojaka brani, zagovarja in skuša rešiti smrti. Saj so Rimljani sami dovolj pobijali in morili žide, kolikor so največ mogli, da bi narod vniči-

li. Sedaj pa sami poglavarji ljudstva, sam narod hoče pobiti lastnega rojaka in tako sovražnikom pomagati pri njegovem delu za njih vničenje!

In Jezus, koliko je svoj narod ljubil! Kako se je trudil, da bi ga osrečil! Delil je narodu samo dobrote, ozdravljaj mu bolnike, obujal mrtve. Sedaj se pa godi ravno nasprotno: poganski poglavar Pilat brani rojaka pred lastnim narodom in ga skuša rešiti smrti. Da, kako je morala tolika zaslepljenost, tolika nehvaležnost naroda boleti božje Srce Jezusovo! Še bolj ga je morala boleti tolika mržnja ljudstva do njega, da mu vso njegovo ljubezen in dobroto povračuje s tolikim sovraštvom! Kako mu je to moralo večati njegovo trpljenje, kakor je ravno to tudi pri Mariji bilo tisto, ki jo je toliko bolelo v njenem materinem srcu!

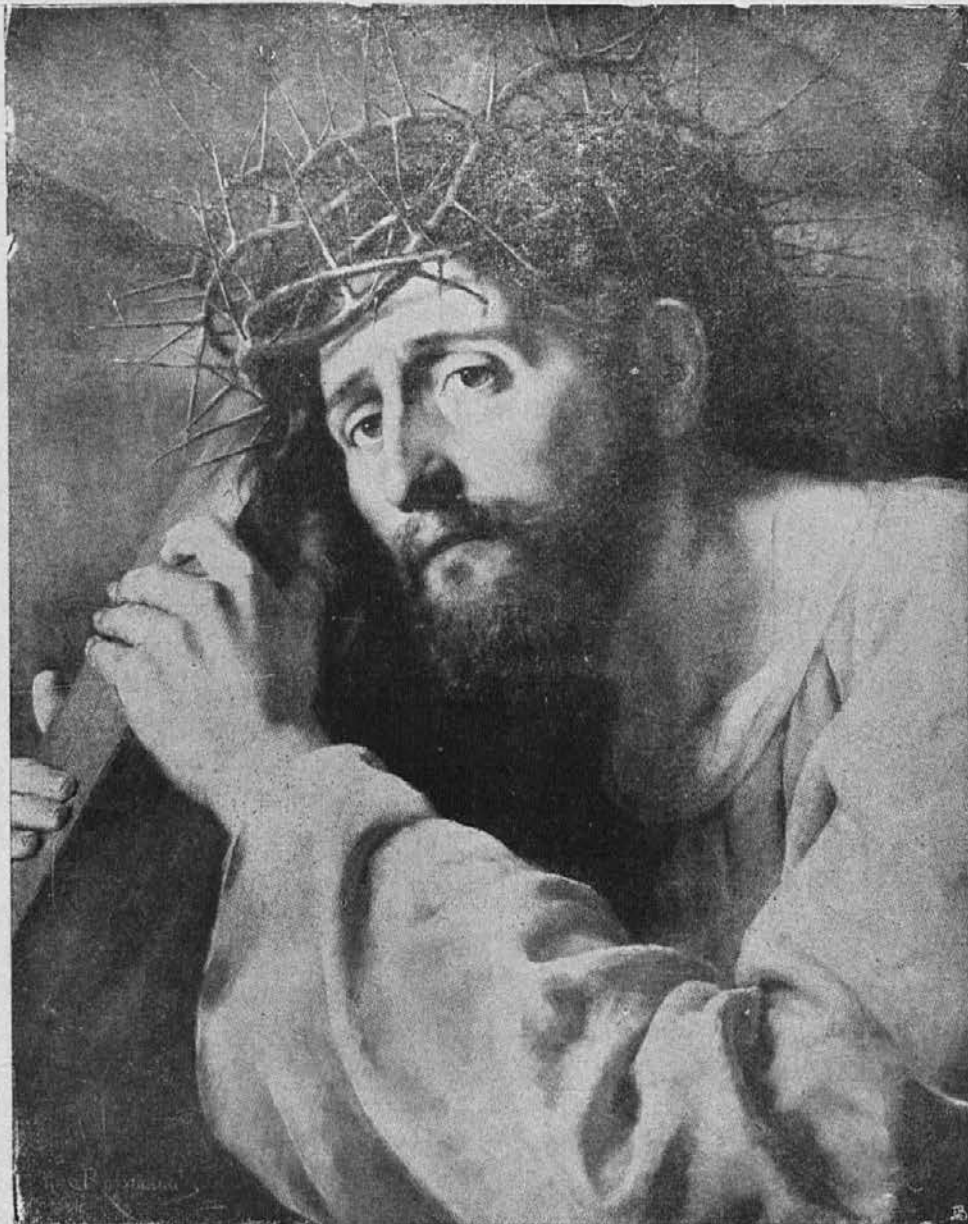
Pilat je iz obtožnice proti Jezusu, ki so mu jo poglavarji ljudstva predložili, hitro spoznal, da gre pri celi obtožbi samo za golo sovraštvo. Za maščevanje, da govori in dela vse to samo njih zloba in hudobija, ki se hoče Jezusa iznebiti s križanjem. Že do sedaj je Pilat smrtno sovražil židovski narod in ga preziral. Ta obtožnica in cela sodnijska obravnava proti Jezusu ga je pa še bolj podžgala v tej njegovi mržnji in preziranju tega naroda. To pa toliko bolj, ker je slišal o Jezusu samo dobro, koliko dobrega stori narodu, slišal je o njegovih čudežih in ozdravljenjih, zato je naravno sklepal, da ga bo ljudstvo gotovo branilo proti mržnji njegovih poglavarjev in zahtevalo njegovo oprost-

tev. Sedaj pa vidi tudi množico tako razdivjano, tako divjo proti Jezusu. Zato je celi čas obravnave, kjer je le mogel, pokazal s svojimi besedami, kakor s svojimi nastopi, kako sovraži narod, zlasti njegove poglavarje in kako jih prezira. Zato je ponovno povdarjal, da "ne najde nobene krivice nad tem člo-

vekom", branil se je potrditi njih obsodbo in vse poskusil, da bi Jezusa rešil.

Ko pa tega ni dosegel z besedami in dokazovanji, poskusil je na tri načine, da ga reši.

Najprej ga pošlje k Herodu. Ker je bil Herod sam Žid, je upal, da bo Herod

"En sam pogled izpila bi še rada iz solznih mu oči. Le eno še besedo sladko rada iz grenkih čula ust. En sam še vzdih usmiljenja bi rada izdihnila pred njim! . . ."

dosegel njegovo oprostitev.

Ko ga mu je pa Herod vrnil in s tem pokazal, da odobruje nastop poglavarjev ljudstva, je poskusil doseči Jezusovo rešitev s tem, da bi vzbudil pri narodu saj najpreprostejše človečansko sočustvovanje z ubogim svojim rojakom in dobrotnikom. Dal ga je strašno pretepsti, bičati. Vsega razmesarjenega in vsega v krvi, s trnjevo krono na glavi, ga pripelje pred ljudstvo, da bi ga nagnil saj k usmiljenju z njim. "Ecce, homo!" — "Narod, imej saj sedaj usmiljenje z njim! Poglej, kako je razmesarjen! Je sploh to še človeku podobno?" jim pravi. Toda prevelika je bila mržnja poglavarjev in naroda samega do Jezusa, preveč so vspeli hujskači, kakor da bi bili ti ljudje zmožni tudi najbolj naravnega plemenitega čustva in usmiljenja. Dosegel je ravno nasprotno. Kri Kristusova jih je vse kot divje krvoločne zveri samo še bolj podžgala v njih krvoželjnosti po Jezusovi krvi in njegovi smrti. Še bolj so začeli kričati in še bolj zahtevati njegovo obsodbo.

Pilat poskusi še tretji način, rešiti Jezusa, za božjega Zveličarja gotovo neizmerno bolj boleči način in še bolj ponižavalen kot kruto bičanje. Pilat je imel navado, da je Židom za praznike spustil iz ječe hudodelca, za katerega bi narod prosil milosti. Za tisti dan je imel v ječi tri zločince, ki naj bi bili križani: desnega in levega razbojnika in nekega Barabo, morilca, razbojnika in tatu. Barabo je ljudstvo sovražilo. Povzročil je iz hudobije v mestu pred kratkem velik poboj in pobil več Židov. To je vedel Pilat. Zato je nalašč izbral njega in ga dal pripeljati iz ječe pred ljudstvo. Skupaj z Jezusom ga jim

predstavi in jih vpraša: "Koga hočete, da Vam izpustim, ali Jezusa ali Barabo?" Upal je, da bo ljudstvo gotovo prosilo za Jezusa raje kot za osovražene Barabo. Pa se je zmotil.

O, koliko ponižanje za ubogega Jezusa! Kolika srčna bolečina in sramota! Pred ljudstvom stoji skupaj s tolikim zločincem in je ponižan na stališče navadnega zločinca in roparja, On, najpravičnejši in najsvetejši človek, Bog Sin sam! Ubogi Jezus!

Cela množica je pa enoglasno divje zakričala: "Proč z Jezusom! Daj nam Barabo!" O strašna zaslepljenost ljudstva!

O božji Zveličar, ko te v duhu gledam pred množico skupaj s tem hudodelcem in slišim nesrečno množico kričati za te tako strašne besede: "Proč z Jezusom! Daj nam Barabo!" me je groza in strah. Ali te nisem tudi jaz že tolikrat prav tako in še bolj ponižal? Izbiro sem imel med teboj, med tvojo milostjo, in — grehom, satanom, ko sem bil v skušnjavi k grehu. Pa, kaj sem storil jaz? Da, o Jezus, strah me je! Tudi jaz sem si izbral greh, satana, tebe pa, tolikega svojega dobrotnika, svojega Boga sem zavrgel! Jezus, odpusti, pozabi! Iz celega srca mi je žal.

Ne čutiš, dragi čitatelj tudi ti isto z menoj? O, tudi ti, kar priznaj, si isto storil kot jaz. O, zato prosi Jezusa z menoj odpuščanja! Pri nama ni to storila najina mržnja do Jezusa, tudi ne sovraštvo do njega, temveč samo najina človeška slabost je to naredila. Zato, o Jezus, odpusti nama! Nikdar več tako!

Tako se je slednjič Pilat udal, si umil roke pred ljudstvom in potrdil obsodbo Jezusovo in ga prepustil njegovim največjim sovražnikom, da ga s pomočjo

njegovih rabljev in njegovih vojakov — križajo.

Ko pa poglavarji ljudstva in množica to sliši, divje zarjove veselja nad svojo zmago. Njih divjanje in kričanje se razlega po celem mestu Jeruzalemu.

Pri tem divjem kričanju je bilo, ko stopi Marija z Janezom in ženami iz hiše na ulico. Strašni hrup in krik izpred Pilatove palače jim butne v dušo, da prestrašeni obstoje. Ne razumejo posameznih vsklikov, predaleč so, toda jasno je vsem, sodba je končana — Jezus je obsojen.

“Oh ,ljuba Mati, prosim te, lepo te prosim ne naprej!” skoraj zakriči Janez. “Mati, ti ne smeš tja! Strašno! Vse ljudstvo je ponorelo. Strašno so besni in divji nanj. Gorje ti, če te spoznajo! Nazaj v hišo!” Hitro stopi k nji in jo hoče skoraj poriniti nazaj skozi vrata.

Tudi ostale žene je obstopijo in jo skušajo spraviti nazaj v hišo.

“Ne, ne! Mati! Ti ne smeš v mesto sedaj! Poslušaj ta strašni divji krik!” skoraj kriči Magdalena in glasno joka.

“Pustite me! Jaz moram za njim!” se brani Marija. “Ubogi moj Sin! Ubogi moj Jezus!” zdi huje in se jih skuša oprostiti.

“Kako boš krotka ovea med volčja šla kardela, da mimo njih bi živa do Jagnjeta prispela?” polaga pesnik ženam na jezik.

Toda Marija odločno odgovarja:

“En sam pogled
izpila bi še rada
iz solznih mu oči.
Le eno še
besedo sladko rada
iz grenkih čula ust.
En sam še vzdih

usmiljenja bi rada
izdihnila pred njim!”

Janez in žene vidijo, da vse zastonj, da je ne bodo pregovorili. Zajokajo ž njo in odhite za njo.

“Še jaz s teboj grem, Mati!
Nemudoma pohitimo
na vogel vrat Efrajskih;
tam pojde s križem mimo . . .”

Mariji je bilo, kakor da bi ji hotelo srce počiti. Še solze so se ji naenkrat posušile v očeh, prevelika je bila bolečina. Marija niti tega olajšanja ni smela imeti. Kakor strašna gora je padlo trpljenje na njeno dušo, da se je kar opotekala. Vendar ljubezen je bila močnejša. Hitela je, kolikor je mogla, da ne zamudi in Janez in žene za njo.

K.

VEČERNA

(Tirole, 18-6-45)

Mogočno Kristeinbach šumi . . .
Prek spolzkih skal
za valom val
z gora v dolino se vali.

Uspava pesem me njegova
— skrivnostno v mraku jo šepete —
kot bajka je in vsak dan nova;
o domovini, zemlji sreče . . .

Nocoj pa jaz sem pravil mu povest . . .
Nad valčki sklonil sem glavo in plakal,
s solzami zлил sem z duše vso bolešt.

Ponese zgodbo mojo naj v daljave
in ko hitel bo med valovi Drave
po zemlji ljube, drage domovine,
šumlja naj moje žalostne spomine.

Morda bo mati čula, zadrhtela,
in gorko v mislih nase me prižela . . .

Fr. Bazilij, o.f.m.

PIRHI

STAREJŠE žene se gotovo še prav dobro spominjate iz svoje mladosti, kako ste se veselile velike sobote, ko je bilo treba nesti "žegen" v cerkev, velik, nov, z živimi barvami okrašen jerbas z velikonočnimi jedili. Bila je to čast in prednost najstarejše hčere pri hiši. Sploh si mi Slovenci velikonočnega praznika niti misliti ne moremo brez pirhov, brez "žegna". Saj bi brez nje-ga sploh velike noči ne bilo za nas.

Amerikanci se čudijo tej navadi, ko vidijo svoje slovenske sosede, in sosede nekaterih drugih narodnosti, veliko soboto nesti v cerkev "baskete" z jedili, da jim jih duhovnik blagoslovi.

Morda ameriški slovenski otroci sprašujejo svoje matere, kaj naj to pomeni, ki jim pa najbrž ne vedo dati druge razlage, kakor to, da je pač tako "navada v starem kraju". In vendar ima blagoslovitev velikonočnih jedil svoj velik zgodovinsko-naravni, pa tudi globoko verski in versko-vzgojni pomen in namen.

1. Zgodovinsko-naravni pomen.

Štiridesetdanski post so verniki še pred nedavnim držali vse drugače, kakor smo ga zmaličili mi, sedanji rod, ki bi zanj besedice "post" skoraj ne imeli več pravice rabiti. Sicer se je popušča-nje v strogosti štiridesetdanskega posta že v naši mladosti začelo, vendar se pa gotovo še spominjamo, da smo ga držali veliko bolj strogo kot ga danes. Še prej od prvih časov krščanstva do nove do-be so ga držali zelo strogo, prav po Jezusovem zgledu, o katerem beremo v sv. pismu, "da je bil lačen". Spominjamo se, da je na pustni večer ob enajstih za-

pel veliki zvon pri fari in oznanil vernikom "mesopust" — "pusti meso", in sicer tja do velikonočne nedelje zjutraj! Zabela iz masti se ni smela rabiti, še najmanj pa ocvirki. Rabili so "laško" olje ali maslo, v nekaterih krajih je bilo pa celo maslo prepovedano. Celo tako strogi so bili, da so "bobe", ki so ostali na pustni torek zvečer, nanizali na nit, jih posušili, in jih pojedli šele po veliki noči, ker so bili praženi na masti. V veliko hišah zajtrka celi post ni bilo. Obedi so bili iz močnatih in zelenjadnih jedil. Tudi jajčne in mlečne jedi so bile prepovedane. Večerje so bile samo malo otešanje, malice. Tako so se verniki vsaki dan res postili, to se pravi, so bili vsaki dan lačni, ker so se samo pri glavnem obedu do sitega najedli. In to vseh štirideset dni, izvzemši nedelj. Tako so bili pa do velike noči res v pravem pomenu sestradani.

Potem so prišli pa še zadnji trije dnevi velikega tedna s še strožjim postom. Veliko vernikov tiste dni ni prav nič jedlo "od zvonov do zvonov", to je, od velikega četrtega zjutraj, ko so "šli zvonovi v Rim", do velike sobote zjutraj, ko "so prišli iz Rima" in se pri "Gloria" med mašo zopet oglasili. Šele takrat so se malo otešali s kakim močnikom.

Po takem strogem postu, ko so bili vsi sestradani, pa naenkrat napoči dan zmage — velika noč, največji praznik celega leta — z vsemi jedmi, kolikor in kar najboljših je družinska kuhinja sploh zmogla! Tu je bila pa nevarnost za zdravje marsikoga, da bi se, izstradan kakor je bil, preveč najedel in si pokvaril želodec. Najbrž se je to marsikje tudi dogajalo. Zato se je pa sv. Cerkev, kot dobra in skrbna mati svojih otrok, ki jih je navdušila za tako strog post, čutila dolžno, da poskrbi tudi za

to, da bo post vernikom k zdravju, ne pa za bolezen. Za to najbrž je vpeljala navado, da jim je za velikonočni obed jedila blagoslovila. Blagoslovljena naj bodo, sveta, da se bodo zavedali — zmernost, pamet, ne "napokaj" se jih, misli na peto božjo zapoved — čuvanje svojega zdravja!

Tako je imelo blagoslavljanje velikonočnih jedil velik naravni pomen: čuvanje zdravja vernikov.

Danes ima pa za nas zgodovinski pomen, ko nas spominja na strogo držanje tega posta naših prednikov dolga stoletja nazaj. Opozarja nas na potrebo pokore, na kar smo sedanji rod čisto pozabili. Preveč smo posvetni, materialni, preveč strežemo svojim počutkom, svojemu telesu, dušo in njeno življenje in njene koristi, ki so vendar glavne, pa zanemarjamo in nanje pozablamo. Danes komaj vemo, da je post, posebno ker razumemo pod besedo "post" samo še zdržek od mesnih jedi, ne pa zdržek jedil, ne pa enkrat na dan se do sitega najesti, kar beseda post pravzaprav pomeni. Zato danes ta pomen in namen blagoslavljanja velikonočnih jedil več ne drži.

2. Verski pomen.

Ostane pa še danes drugi pomen in namen tega blagoslavljanja, ki je verski pomen in namen.

Krščanska velika noč in židovska velika noč sta v ozki zvezi.

Našo krščansko veliko noč — dan rešitve človeškega rodu iz sužnosti sata nove, je napovedovala židovska velika noč, pasha, pasover, — dan rešitve židovskega naroda iz egiptovske sužnosti in začetek njegovega narodnega življenja in svobode.

Božja predvidnost je rešitev iz Egipta uredila tako, da je zgovorno in jasno govôrila izvoljenemu narodu in po njem celemu človeškemu rodu dolga tisočletja o drugi, neskončno večji rešitvi iz sužnosti, o drugi neskončno večji svobodi — o duhovni rešitvi iz sužnosti, iz duhovne sužnosti človeškega rodu, o odrešenju. Zato je Bog po Mojzesu uredil praznovanje židovske velike noči tako, da je bilo samo slika, predpoda Kristusove velike noči.

Glavni del tega praznovanja je bilo klanje velikonočnega jagnjeta — predpoda božjega Jagnjeta, ki bo zaklano prav na tisto pravo veliko noč, kate re je bila židovska samo predpoda. "Glejte, Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta!" je Kristusa Gospoda predstavil sv. Janez Krstnik jasno in razločno židovskemu narodu, ko je nastopil svoje javno delo.

Zato je bilo čisto naravno in se je samo po sebi razumelo, da je jagnje prišlo v jedilni listek tudi po vseh krščanskih hišah na veliko noč že takoj z začetkom krščanstva. In verniki so nesli to jagnje blagoslovit v cerkev, kakor so tudi Židje nosili svoje v tempel, da je bilo tam zaklano po obredniku vere. Tako jih je ta blagoslovitev med obedom prav živo spominjala na Kristusa, božje velikonočno Jagnje, ki je bilo "zaklano na veliki petek" za naše odrešenje. Tako je bil že ta blagoslov važen del praznovanja velike noči, kakor lepo pravi sv. Pavel: "Postrgajte stari kvas, da boste novo testo, ker ste opresni. Zakaj tudi naše velikonočno Jagnje, Kristus, je bilo darovano" (I. Kor. 5, 7). In v predglasju velikonočne maše poje sv. Cerkev: "Naše velikonočno Jagnje (pasha) je bilo darovano".

Tako je bila dolga stoletja v Rimu na-

vada, da je papež sam opravil na veliko-nočno nedeljo slovesno sv. mašo, po maši pa šel v veliko dvorano, kjer je blagoslovil jagnjetino in jo razdelil med izvoljene povabljenе goste.

Molitev, s katero duhovnik blagoslovi veliko soboto jagnjetino in mesene jedi, se glasi: "O, Bog, ki si po svojem velikem služabniku Mojzesu, ko si osvobodil svoje ljudstvo iz Egipta, naročil, da se zakolje jagnje kot predpodobo našega Gospoda Jezusa Kristusa, in si naročil, da se s krvjo tega jagnjeta zaznamujeta podboja vrat, tako blagoslovi in posveti to meso, ki ga hočemo Tvoji služabniki zaužiti v Tvojo čast, po vstajenju Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki s Teboj živi in kraljuje od vekomaj do vekomaj. Amen."

Že iz povedanega je jasno, kako je popolnoma v duhu sv. vere in po želji sv. Cerkve, da si dajo verniki za veliko noč blagosloviti meso in druga jedila, da je to ozko zvezano s pravim praznovanjem tega velikega praznika, da je jedenje velikonočnega blagoslovljenega jagnjeta samo domači del vseh drugih obredov tega velikega časa. Obredi cerkve naj se izpopolnijo v družinskem življenju doma s tem blagoslovom.

3. Druga velikonočna jedila "žegna".

Da so pa že v zgodnjih stoletjih krščanstva prilagali jagnjetu, mesenim jedilom, še druga živila, je samo naravno. Izhaja iz vere vernikov samih. Zgodbo "zaklanja božjega Jagnjeta" naj obnove nazorno pred zbrano družino pri velikonočnem obedu.

Kolač, okrogla potica z luknjo v sredi, naj pomeni trnjevo krono, s katero je bil Odrešenik pri svojem trpljenju kronan.

Kruhi naj pomenijo, da je Jezus "angeljski kruh, ki je prišel iz nebes", presv. Rešnje telo, ki ga nam je dal veliki četrtek kot "spomin svojega trpljenja". Zato molimo po sv. obhajilu z mašnikom izven sv. maše: "O sveta večerja, pri kateri se Kristus prejema!"

Hrenove korenine naj spominjajo vernike na njegove žeblje, s katerimi je bil pribit na sv. križ.

Pirhi naj pomenjajo njegov grob. Skalnat grob z ogromno skalo, katero so zavalili nanj, je bil zanj samo kakor mehka jajčna lupina. Kakor pišče samo prekljuje jajčno lupino, tako je Kristus vstal iz lastne moči iz skalnatega groba. Obenem naj pa pirh opominja vernike, da je po veliki noči čas novega življenja v Bogu in po veri.

Druga prva zelišča nove pomladi naj enako spominjajo vernike, kakor se narava prav tedaj preraja k novemu delavnemu življenju, tako naj tudi verniki se prenove v novo življenje, v novo duhovno pomlad v Kristusu in Bogu po sv. veri.

Res, velik verski pomen in namen!

Tako naj bi po teh blagoslovljenih pomembnih jedeh bil velikonočni obed samo domača obredna proslava praznika vstajenja Gospodovega v duhu vere, samo obed hvaležnosti in zahvale božjemu Odrešeniku za novo veliko duhovno osvobojenje, obenem pa mogočna pridiga, ki naj podkrepi to, kar praznik tako jasno in tako mogočno pridičuje vsakemu vernemu srcu in celemu človeškemu rodu.

4. Versko vzgojni pomen in namen.

Tak obredni velikonočni obed pa naj nudi vernemu gospodarju bogato versko vzgojno nazorno sredstvo. Posa-

mezna jedila, ki jih deli svoji družini, naj mu služijo v to, da jim tudi on, oče, doma govori o božjem Zveličarju in njegovem odrešenju. Tako otroci poleg tega, kar slišijo o veliki noči v cerkvi in v šoli, slišijo tudi doma od očeta. Gotovo jih mora to zelo pokrepiti v veri. Cerkev in oče učita eno in isto. Ko otrok odraste, kako ga prijetni spomin iz otroških let na praznovanje velike noči doma v družini z velikonočnim obredom živo spominja na lepe nauke staršev in vsako lepo pokrepi v novi veri v Boga. In ker so spomini na dogodke otroških let tako prijetni vsa poznejša leta, se jih človek tako z veseljem in rad spominja, tako se obnavlja na prijeten način tudi verska vzgoja domače hiše.

*

Zato je res škoda, da severni evropski narodi, zlasti Irci, katerih vpliv je tako velik tu v Ameriki na vse naše katoliško življenje, in se čuti vsepovsod, niso vpeljali doma na Irskem te navade, ki je samo po želji sv. Cerkve in je zahteva naše sv. vere. Ko bi oni to imeli, bi bila gotovo ta navada vsesplošno razširjena tudi med nami tu v Ameriki. Morda so Irci imeli to navado pred krutim preganjanjem Anglije, ko so skoraj tristo let umirali za svojo vero. Tekom teh strašnih let pa jo opustili, ker so jo morali, pozneje v osvobojenju pa je niso več vpeljali.

*

Pa še ena jed je bila v navadi po slovenskih hišah in je najbrž še, namreč jed, katero smo imenovali "aleluja". To je bila jed iz repnih olupkov, ki pa ni bila nič kaj prijetna za usta. Vendar smo jo morali doma vsaj nekoliko jesti.

Tudi ta navada ima svoj dvojni pomen:

Najprej spominja na strašno lakoto, ki je vladala po slovenskih krajih kmalu po Napoleonovih vojnah, ko je Avstrija bankrotirala finančno. Bila je toliko lakota, da so ljudje umirali kar po cestah. Stari oče je pripovedoval, da so našli po poljih mrtve, ki so imeli travo v ustih. V velikem trpljenju za lakoto so si jo hoteli utešiti s travo, pa so tam poginili. Tako neke velike noči po hišah niso imeli ničesar več jesti, kakor repne olupke, katere so imeli v kozolcih obešene za svinje. To je bila edina jed tisto veliko noč. In v spomin te strašne lakote je ostala navada, da so imeli povsod pri velikonočnem obedu tudi "alelujo".

Ima pa radi svoje grenkobe tudi duhovni pomen, ki naj spominja vernike na grenko trpljenje božjega Zveličarja, da nas je odrešil.

*

Da je želja sv. Cerkve, da se o veliki noči blagoslavlja jedila, je dokaz to, da ni sv. Cerkev sprejela v "misale", to je veliko mašno knjigo, ki jo rabi mašnik pri maši, v nobenega drugega blagoslovila, kakor samo blagoslov velikonočnih jedil, kar ima vsak misale, tiskan v Rimu. Pa tudi to je dokaz, ker je dolga stoletja sam papež v Rimu to vršil na slovesen način, kar je to navado zelo pospeševalo po celi Evropi.

*

Slovenski ameriški starši zato gotovo store samo svojo versko in narodno dolžnost da svoje vere in družine, če skrbe, da se ta navada v njih hišah strogo drži in ohrani. **K.**

DUHOVNO ŽIVLJENJE V TABORIŠČIH

Peggez pri Lienzu

Iz "Cerkvenih oznanil" spoznamo, da je versko življenje v tem taborišču zelo razgibano. "Z verskim življenjem smo zelo zadovoljni," pišejo "Cerkvena oznanila", "toda ne še popolnoma." Sestre dominikanke v Lienzu nam skrbe za hostije. Porabimo jih okoli 3500 na teden. Ob nedeljah in praznikih so sv. maše s pridigo ob 6, 7, 8 (za ljudsko šolo), ob 9 (za gimnazijo), in ob 10. Popoldne je bil ob 4 krščanski nauk (zdaj ob pol 3), zvečer ob 7 pa rožni venec in litanije. Ob delavnikih so sv. maše ob 6 zjutraj do 9. Ob 7 zvečer rožni venec in litanije s posebno begunsko molitvijo, ki jo je sestavil prevz. g. škof. Vse pobožnosti so lepo obiskane. Ob delavnikih prejme vsak dan sv. obhajilo okoli 600 ljudi. Ob prvih petkih, prvih sobotah in nedeljah se dvigne število na 1000.

V dnevih 26. in 29. junija (1945) je prišlo v taborišče Peggez 2350 Slovencev. Med njimi je bilo mnogo družin z otroci, ki v zadnjih letih vojske niso imeli prilike prejeti prvega sv. obhajila. Takoj po prihodu v taborišče sta dva duhovnika začela pripravljati otroke na prvo sv. obhajilo. Dne 19. avgusta (1945) je 55 otrok prvič prejelo Jezusa pred zasilno kapelo na prostem. Po naklonjenosti angleške in domače oblasti v taborišču so bili otroci v novi obleki in primerno pogoščeni.

Že v začetku julija (1945) je večina versko in narodno zavednih Slovencev podpisala Marijino zaobljubo ob 28 letnici Marijinih prikazovanj v Fatimi (13. maja), ki jo je prvi napravil prevzvišeni g. škof s slovenskimi begunci. Sam nas je 1. julija v taborišču obiskal in na obljubo opomnil.

Na splošno željo vernikov je bila od 21. do 29. julija devetdnevnic v čast Fatimski Materi božji. Ko smo opravili devetdnevnic in podpisali obljubo, da bomo sodelovali pri zidavi nove cerkve v čast Marijinemu brezmadežnemu srcu, če se srečno

vrnemo domov, smo sklenili, da bomo v spokorni procesiji romali k Fatimski Materi božji v Thurn pri Lienzu. Ta sklep smo izvršili šele 26. avgusta. Med veličastno spokorno procesijo, ki se je ta dan ob 3 popoldne začela viti iz župnijske cerkve v Lienzu, smo Marijo posebno prosili, naj skrajša dneve našega izgnanstva in naj nas kmalu pripelje zopet domov. Med 1500 udeleženci je bilo posebno veliko mož in fantov.

Prvo nedeljo v septembru (2. septembra, 1945) smo imeli celodnevno češčenje v župnijski cerkvi v Nussdorfu. Določenih ur so se vsi stanovi, tudi možje in fantje, v velikem številu udeležili. Ta dan nam je vsem v blagoslov in tolažbo.

Od 1. do 9. septembra smo imeli devetdnevnic v čast Materi dobrega sveta za zastopnike držav, da bi pravično uredili tudi razmere v naši domovini.

V oktobru smo imeli ob 7 zvečer rožnovensko pobožnost. V tem mesecu — na praznik bl. Device Marije, 11. oktobra — smo doživeli posebno lep dan: dobili smo v baraki 14 stalno kapelo in največji, najdragocenejši dar: Jezus se je sv. Rešnjem Telesu stalno naselil v taborišču med nami. Naša največja želja se nam je s tem izpolnila. Prej smo morali duhovniki maševati in spovedovati kar na prostem, v slabem vremenu pa v kletnih prostorih pod barako 30 ali v dvorani barake 25, kjer so se vršile druge, za službo božjo neskladne prireditve. Jezusa sv. Rešnjem Telesu spoštujemo in ga radi obiskujemo, vendar ne vsi.

Dne 21. oktobra smo pri službi božji praznovali misijonsko nedeljo. Skrbno smo se tudi pripravili na praznik Kristusa Kralja (27. okt.). Na predvečer (26. okt.) so po rožnovenski pobožnosti imeli možje in fantje duhovno obnovo. Vodil jo je salezijanec g. prof. dr. Mihelčič, ki je v jedrnatem in ognjevitim govoru opozarjal može in fante na dolžnosti, ki jih imamo v sedanjem času do Kristusa Kralja. Praznik Kristusa Kralja smo obhajali kar mogoče slovesno. Naša kapela je bila ta dan lepo okrašena. Nad oltarjem je bil napis z veneci: Živel Kristus Kralj! Zjutraj ob 6 je bila

služba božja z govorom in skupnim sv. obhajilom za žene in dekleta, ob 7 pa za može in fante. Ob 11 dopoldne je bila v dvorani barake 25 akademija v čast Kristusu Kralju, zvečer ob 2 pa igra "Luč z gora".

Praznik vseh svetnikov in Spomin vernih duš smo s tiho zbranostjo obhajali v taborišču. Ker zaradi slabega vremena nismo mogli na pokopališče, smo za rajne Slovence veliko molili v taboriščni kapeli. 4. novembra smo se udeležili v dvorani žalne svečanosti za padlimi domobranci. Cerkvena oznanila, so nam v dneh žalostnih spominov — posebno nanje, ki so v zadnjih mesecih odšli v večnost — prinesla veliko verske tolažbe.

Posebno važen dogodek v našem taboriščnem življenju pa so bile duhovne vaje za posamezne stanovne, ki so se vršile: za dekleta od 5. do 11., za fante od 12. do 18., za žene od 19. do 25. novembra, za može pa od 26. novembra do 2. decembra. Vodili so jih gospodje: prof. dr. Hanželič dekliške, msgr. dr. Jagodić za žene in matere, prof. dr. Mihelčič za fante in može. Vabilu na duhovne vaje so se vsi stanovi lepo odzvali, se govorov pridno udeleževali in tudi — kolikor so mogli — sodelovali. Zelo nam je žal tistih — tolaži na to, da jih je bilo malo —, ki niso razumeli in ne spoznali časa božjega obiskanja ter odklonili božje vabilo. Bog daj, da bi kmalu spoznali, da bo nemirno njihovo srce, dokler se ne porrnejo k Bogu.

Stanovsko in versko vzgojo utrjujejo in poglobljajo stanovski govori za fante in dekleta, ki se zanje vrše vsak teden.

Velikega pomena so bila vzgojna predavanja za preproste ljudi in posebej za izobražence ter svetovnonazorna predavanja, ki jih je imel prof. dr. Hanželič.

Omeniti moram še praznik Brezmadežne. Kakor v domovini smo ga tudi v taborišču lepo praznovali. Zjutraj smo se pred Marijinim oltarjem v velikem številu pokrepčali s Kruhom življenja, popoldne pa so imele Marijine kongregacije slovesne shode ter obnovile posvečenje. V nedeljo 9. decembra smo se udeležili akademije v proslavo Brezmadežne, ki je poglobila in

utrdirila naše zaupanje v njeno tolažbo in pomoč.

(Posneto iz "Bogoljuba", ki v begunstvu izhaja.)

NOVA ČAST ZA PATRA HUGONA!

P. Hugo Bren, o.f.m., sporoča iz Rima, da je bil izvoljen za dekana ali predsednika bogoslovne fakultete v frančiškanskem kolegiju sv. Antona v Rimu. Za Slovence je to posebna čast, kajti izvoljen je bil p. Hugo pred mnogimi drugimi profesorji različnih narodnosti. Obenem je Hrvat, p. Balič, dosegel čast rektorja istega kolegija, torej dva Jugoslovana držita najvišje službe v kolegiju.

Z vsako častjo pa pridejo tudi odgovornosti, skrbi, več dela. P. Hugo se tega živo zaveda in bi rajše bil prost te nove službe, toda iz pokorščine jo je prevzel.

Čitatelji lista Ave Maria dobro poznate patra Hugona kot bivšega urednika tega lista in pisatelja izvrstnih člankov, ki ste jih tako radi brali.

NEMŠKI KARDINAL POČASTI AMERIŠKEGA DUHOVNIKA. — V mestu Buffalo, N. Y., je nemški kardinal Konrad von Preysing, škof Berlina (drugi od leve), investiral ameriškega duhovnika, Rt. Rev. Leo E. Hoen-a (drugega od desne), kot monsinjora. Kardinal von Preysing je ravno ob tem tem času v Ameriki in se v javnih govorih zahvaljuje Amerikancem za njih dobrotljivost do evropskih revežev, posebno nemških.

SKAVTI V KATEDRALI. — V katedrali sv. Patricija v New Yorku je bila posebna slovesnost, pri kateri je kardinal Spellman, nujorški nadškof, šestdesetim katoliškim skavtom podaril medalje kot priznanje za posebne zasluge. Na sliki se vidijo štirje teh skavtov, ko stoje pred kardinalom.

BAZILIKA V RAZVALINAH. — V Rimu se vidijo, ne samo razvaline poganskih templjev in drugih znamenitih poslopij, marveč tudi razrušene katoliške cerkve, katedrale in bazilike, kakor zgornja slika kaže. V preteklih stoletjih je sovražnik večkrat zasedel mesto Rim in uničil katoliške spomenike in cerkve.

ŽRTEV NESREČE. — V mestu Los Angeles, Calif., je bila v neki fabriki eksplozija, radi katere je bilo več ubitih in poškodovanih. Na sliki se vidi frančiškan, ki mazili eno teh nesrečnih žrtev.

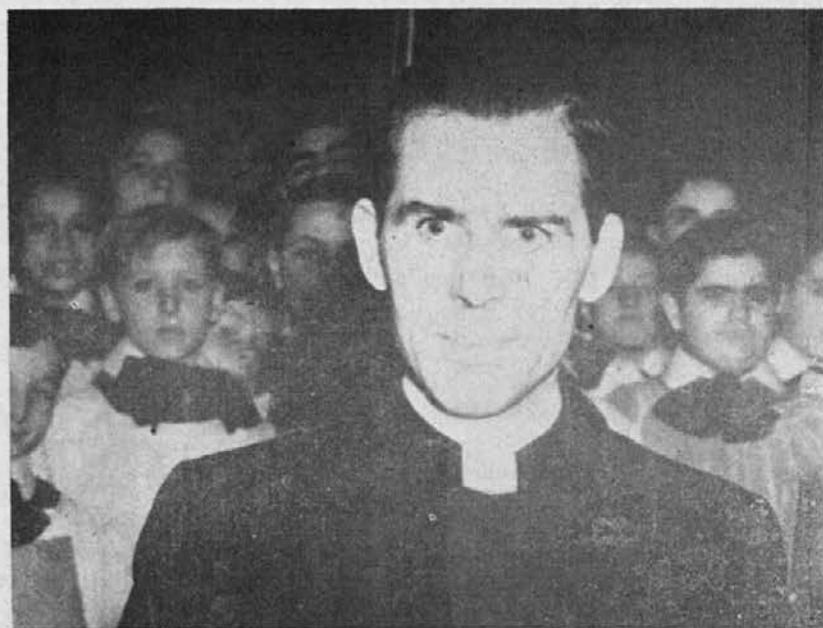
IZ LESA IZKLESANA PODOBA. — Zgornjo sveto podobo je z žepnim nožkom iz lesa izrezal katoliški duhovnik, Rev. Henry Blanc, iz mesteca Oteen v državi North Carolina. Več takih podob in celo večjih kipov je že izrezal v svojem prostem času.

LITVANEC V AMERIKI. — V severni Evropi je majhna država Litva, ki jo je Ruska siloma zasedla pred nekaj leti. Večina Litvancev je katoliška. Na sliki se vidi (na desni) bivši predsednik Litve, dr. Kagys Grinius, ko se razgovarja v New Yorku z županom O'Dwyer-jem (na levi), ki je tudi katoličan. Na sredi je katoliški duhovnik litvanskega pokolenja, ki stoji za tolmača med obema.

“MOŽ BOLEČIN”. — Zgornja slika trpečega Kristusa je vsem dobro znana. Vendar ni vsem znano, da jo je naslikal sloveč italijanski umetnik, Guido Reni, v sedemnajstem stoletju.

MILIJONI GA POSLUŠAJO. — Tu vidite svetovno znanega katoliškega govornika, monsinjora Fulton J. Sheen-a, ki ima vsako leto več pridig na “Katoliški uri”, navadno od božiča do velike noči. Slika je bila vzeta ravno pred govorom na radio. V ozadju se vidijo dečki, ki pojejo pred in po govoru. Monsignor Sheen je tudi učitelj na katoliški univerzi v Washingtonu, D. C.

Mohamedanci časte sv. Tereziko. — V Egiptu v mestu Cairo je velika nova cerkev posvečena sv. Tereziji, Mali Cvetki. Čudno se zdi, vendar mohamedanci večkrat obišejo to cerkev, da v njej počastijo popularno svetnico. Posebno ko imajo katoličani svoje pobožnosti v tej cerkvi, čakajo odzunaj mohamedanci in po pobožnostih kar napolnijo cerkev. Izvor tega češčenja in spoštovanja mohamedancev do sv. Terezije ni znan. Mislijo pa, da je imelo svoj začetek v čudežnem ozdravljenju žene nekega imenitnega mohamedanca.

Ko so pred nekaj leti očete karmeličani želeli ustanoviti omenjeno cerkev, so prosili dovoljenja od glavnega egiptovskega ministra, ki je bil mohamedanec. Ko je ta izvedel, da bo nova cerkev sv. Tereziji posvečena, je takoj z veseljem dal dovoljenje. Sam je že od mladih let nosil na sebi svetinjo sv. Terezike. Vzgojen je bil v katoliški šoli, ki so jo vodili tako zvaní krščanski bratje.

Cerkev v Egiptu se zelo zanima za egiptovskega kmeta, ki je zelo reven in večkrat bolehen in ni nič izobražen. Njemu v prid je ustanovila več šol in bolnišnic, v katerih je postrežba zastoj. Največ napredka v tem oziru je bilo med vojno, ko je zrastle število šol v Gornjem Egiptu od 50 do 100 in bolnišnic od 10 do 65.

Več kot 90 procentov prebivalstva v Egiptu je mohamedanskega, drugih 10 procentov pa je skoraj samih ta-

P. Martin, o.f.m.

ko zvaní pravoslavni koptov. Katoličanov je samo 227,000, torej manj kot en procent.

Marija jim vedno v mislih.

— Kongregacijo redemptoristov je ustanovil sv. Alfonz Ligvori, ki je imel gorečo pobožnost do Marije. Njegovi sinovi, redemptoristi, imajo neke navade, ki izpričujejo tudi njihovo pobožnost do Matere božje. Kadar kdo potrka enemu teh redovnikov na vrata, se čuje glas iz sobe, "Ave Maria!" kar pomeni, da naj vstopi on, ki je potrkal. Ko k mizi sedejo pri kosilu ali večerji, na tiho zmolijo zdravamarijo, preden pokusijo kaj jedi. Ko se podajo na popotovanje, zmolijo tri zdravamarije v ta namen, da bi jih Marija spremljala in varovala med potjo. Pobožno navado imajo tudi, da vsak dan molijo vse tri dele rožnega venca, torej vseh petnajst skrivnosti.

Kakor v prvih stoletjih krščanstva. — Pred vojno ste gotovo brali v časopisih o voditelju Avstrije, državnem

kancelarju Kurt von Schuschnigg-u, ki se je moral Hitlerju vdati. Med vojno je bil s svojo ženo vred zaprt v nekem nemškem koncentracijskem taborišču blizu Berlina. Zaprli so ga, ne samo zato, ker je bil državni uradnik, marveč tudi zato, ker je bil zvest katoličan. Ravno ob tem času se nahaja v Ameriki.

V koncentracijskem taborišču je bilo prepovedano katoličanom prejeti sv. obhajilo, ali pa se sploh udeležiti kakšne verske pobožnosti. Vendar se je nekaterim posrečilo, dobiti presv. Rešnje Telo na skrivaj. Kancelar Schuschnigg je imel sina, ki je dobil dovoljenje od nemških poglavarjev, da sme obiskati svojega očeta in mater v taborišču. Najprej pa je dobil dovoljenje od berlinskega škofa Konrada von Preysing-a, nesti dve sveti hostiji svojim staršem. Srečno je prišel do očeta in matere in jima podelil sv. obhajilo.

Ta slučaj nas spominja na prve dneve krščanstva, posebno pa na sv. Tarzicija, ki je nosil presv. Rešnje Telo kristjanom, ki so bili v ječi zaprti. Sv. Tarziciju se pa seveda ni posrečilo, kakor veste, ker so ga poganski fantje potolkli, ko jim ni hotel pokazati, kaj nese s seboj — nosil pa je sv. zakrament.

Moč otroške molitve. — V

Mehiki v mestu Santa Cruz (pomeni "sveti križ") ni bilo dolgo časa nobenega katoliškega duhovnika. Včasih je seveda prišel kakšen

duhovnik, toda ostal ni dolgo, ker je moral kmalu naprej, da obiše še druge vernike v drugih osamljenih krajih.

Nedavno pa sta prišla v Santa Cruz dva duhovnika iz Združenih držav. Ljudje so mislili, da sta prišla samo za en čas in da ne bosta dolgo ostala. Zato so večkrat spraševali: "Zakaj sta prišla od nas?" Niso mogli verjeti, da bosta duhovnika res ostala v njihovem mestu. Jutri jih že ne bo več med nami, so si mislili.

Vendar sta duhovnika nameravala stalno prebivati v mestu Santa Cruz in delovati tam za rešenje duš. Nekaj pa jima je znotraj v srcu reklo, da ju je božja previdnost sem v Santa Cruz pripeljala.

Nekega dne je eden teh dveh duhovnikov govoril s Terezito, ki je otroke katekizem učila. Pohvalil jo je, ker je otroke tako dobro izučila, in zraven je tudi izrazil svoje začudenje, da so otroci tako pridni in pobožni.

"Da, oče," je dejala Terezita, "otroci so zelo pridni. Njim se imamo prav za prav zahvaliti za milost, da imamo zdaj Vas med nami."

"Kaj mislite s tem?" je radovedno vprašal duhovnik.

"Oče, mi smo zmerom želeli imeti stalno bivajočega duhovnika v tem mestu, toda škof ga ni mogel dati. Po celi škofiji je namreč pomanjkaje duhovnikov. Včasih je sicer kakšen duhovnik prišel k nam, ampak samo za par dni, in kaj more storiti v tako

kratkem času? Sklenili smo torej, da začnemo devetdnevnicu, da izprosimo od Boga po Marijini priprošnji duhovnika, ki bi zmerom stanoval med nami."

"In kako dolgo je trajala ta devetdnevnicu?" je vprašal duhovnik.

"Dve leti, oče," se je nasmehnila Terezita. "Vsak večer smo se z otroci zbrali skupaj in molili rožni venec. Nismo sploh hoteli misliti, da ni skoraj nič upanja za nas in da naša prošnja ne bo uslišana. Mislili smo samo na dobrotljivost Matere možje. In nekega dne sta vidva prišla k nam! Ali si morete misliti, oče, kakšno veselje je zavladalo med nami, ko sta vidva naredila svoje stanovanje tu na praznik brezmadežnega spočetja. Prepričani smo bili, da so otroci z molitvijo rožnega venca nam izprosili to veliko milost."

Koliko premore preprosta in nedolžna otroška molitev!

Zastava Kristusove armade.

— V mestu Cedar Rapids, Iowa, v cerkvi sv. Ljudmile imajo novo farno zastavo, ki zdaj nadomestuje ono vojaško zastavo, ki se je med vojno videla v vsaki cerkvi. Ta zastava je namenjena za služabnike in služabnice v Kristusovi armadi, namreč za one mladeniče in mladenke, ki se posvetujejo Bogu v duhovniškem ali redovniškem stanu. Za vsakega fanta, ki postane duhovnik, pripnejo vijoličast križec na zastavo; vsako dekle pa, ki postane sestra redovnica, dobi vijoličasto zvezdico na zastavi. S

tem niso počaščeni samo otroci, temveč tudi starši, ki darujejo svoje otroke Bogu.

Sovrašstvo. — Zadnje čase nastaja čim večje sovrašstvo do katoliške Cerkve na Angleškem. Vzrok tega se najde v tem, da anglikanska cerkev, ki je oficijelna verska sekta v Angliji, bolj in bolj posnema katoliško Cerkev v mnogih ozirih. Na primer, vpeljala je sv. mašo v mnogih krajih, četudi ni ta maša veljavna. Toda mnogi privrženci anglikanske cerkve ne marajo tega prenašati. Naj se uniči vse, kar spominja na katoliško Cerkev, to je njih geslo.

Nedavno je nek anglikanski škof vpeljal sv. mašo v svoji cerkvi. Zaradi tega ga niso pustili pridigati pred novim letom. "Gospod škof!" so kričali, "protestiramo, ker dopuščate, da se maša daruje v tej cerkvi."

Glas iz groba. — Na Kitajskem je nek jezuitski misijonar, po imenu Father Ives Henry, s. j., deloval v komunistični pokrajini. Nekega dne pa je kar zginil. Njegovi sobratje so mislili, da so ga gotovo komunisti umorili. Skoraj tri mesece so čakali v upanju, da morda je vendar še kje živ. Končno pa so zgubili vsega upanja in so torej darovali slovesno črno mašo za njegovo dušo. Ravno med to sv. mašo pa zapoje telefon. Kdo kliče? Father Henry, za katerega so sv. mašo darovali, se je oglasil na telefonu.

S Krížem

in Sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU.

Spisal James K. Jamison

Prestavil p. Bernard, O.F.M.

PRVO POGLAVJE

(Nadaljevanje)

“FATHER Baraga, zelo smo počaščeni z vašim obiskom!”

Misijonar mu je z nasmehom odgovoril:

“Bojim se, gospod Crooks, da vsi trgovci s kožami niso vaših misli.”

Ramsey Crooks je posadil misijonarja na trd pisarniški stol in se je vrnil za mizo.

“Kajne, dve leti bo, odkar sem vas zadnjič videl. Menda ste prišli k nam od Little Traverse?”

“Da, ampak tam nisem bil dolgo. Prav za prav prihajam iz kraja Grand River, vmes sem bil nekaj časa v Detroitu.”

“In kam ste namenjeni?”

“Proti Gornjemu jezeru Lake Supe-

rior. Ako bo mogoče, bi rad tja do La Pointa.”

Trgovci si je prekrižal roke na prsih in bistro pogledal misijonarja.

“Tam gori v tistem ogromnem svetu boste precej v samotni, Father.”

“Saj prav zato sem namenjen tja gor.”

“Takorekoč, vi dosti potujete, Father Baraga. Od tu do La Pointa bo kakih 500 milj. To je precejšnja oddaljenost, veste. Mi imamo seveda tudi tam svojo postojanko. Bolj naprej od tam, na zapadnih obalah jezera, so pa prilično hudobni Indijanci. Ropi in umori niso nič redkega tam.”

“Tudi radi tega sem namenjen tja.”

“Veste kaj, Father. Doli v Arbre Crochu, ali v Krivem drevesu, ste se bili že kar lepo ustanovili. Tudi ondotni Indijanci so vas hoteli obdržati pri sebi.

Pa ste jih pustili in šli v Grand River. Ko ste se tam čedno ustanovili, jo mahnete na pot k Gornjemu jezeru.”

“Ali ne ravnate trgovci ravno tako?”

“O, seveda! Ampak nam gre za kaj drugega. Mi gledamo za dobičkom.”

“Vidite! Jaz tudi gledam za dobičkom. Poganjam se za najbolj dobičkanosno reč na svetu — za spreobrnjenje in zveličanje duš. Ampak jaz vas samo zadržujem, Mr. Crooks. Moj obisk pri vas je imel biti samo poslovnega značaja.”

“Ne, ne, nikakor ne!” je hitel Ramsey Crooks. “Tako zaposlen pa nisem, da bi ne imel nekaj časa za vas. Saj vas itak zelo redko vidim.”

Vstal je od mize in stopil po sobi do omare ob drugi steni. Brž je postavil steklenico in kupice na nizko mizo.

“Ne pijem pogosto, Father.”

“Jaz pa nikoli,” je odgovoril Baraga. “Kljub temu se vam prav lepo zahvalim za gostoljubnost, Mr. Ramsey.”

“Ampak, Father Baraga, če se prav spominjam, sva ga pred leti prav lepo popila vsak eno kupico, ko ste me obiskali tu v mojem uradu.”

“To drži, gospod. Sploh sem poprej vse življenje s primerno zmernostjo pil vino v moji Sloveniji. Ali neka dogodivščina v Grand Riverju je vzrok, da sem se popolnoma odpovedal pitju, kar je bilo poprej zame primeroma nedolžen užitek.”

“Tako? To mi pa morate povedati,” se je začudil Mr. Crooks in postavil stvari nazaj v omarico.

“Vam bom pa povedal, če želite,” je dejal Baraga, “čeravno ne mislim rad na to. Ko ste me pred par trenotki tako lepo pozdravili, sem pripomnil, da vsem trgovcem s kožami ne bom tako dobrodošel. Mislim sem na Grand Ri-

ver. Iz Arbre Crocha sem odšel leta 1833 in se preselil v Grand River. Mislim, da noben misijonar ni imel še tako lepo urejene misijonske postaje kot je bila moja v Arbre Corchu. Tja me je bil pripeljal iz Cincinnatija škof Fenwick spomladi 1831. Takrat sva se ustavila tu pri vas, Mr. Crooks.”

“Da, tako je bilo. In takrat sem rekel škofu, da njegov novi misijonar ne bo preživel v teh divjinah niti prve zime,” se je muzal Crooks.

Misijonar se je tudi nasmehnil in nadaljeval:

“V Arbre Crochu je bilo res jako lepo. Dve leti sem bil tam in sem dostikrat obiskal Indijance v Manistique in na Bobrovem otoku (Beaver Island). In vse naokoli. Na stotine mož, žen in otrok sem krstil. Imeli smo lastno šolo. Indijanščina mi je že tako gladko tekla, da sem lahko spisal indijanski molitvenik in dodal celo nekaj pesmi. Moji Indijanci so bili dobri in so se dali voditi.

Friderik Baraga kot mlad duhovnik.

Postavili smo cerkev. Nekaj indijanskih dečkov sem poslal v Cincinnati, da bi se naučili raznih rokodelstev. Tedaj se je škofu ponudila prilika, da pošlje v Arbre Croche drugega misijonarja, mene je pa poslal proti jugu v Grand River."

"Da! Zvedel sem po nekih Indijancih, da ste se bili preselili."

"V Grand Riverju je bilo vse druga-

VELIKA SVETLA NOČ

Veselo pesem poj, nevesta Cerkev,
zakaj iz groba mrtvih vstal je Ljubi,
in v njem boš vstala tudi Ti, predraga!
Ponižana vsa v zemski prah si bila!
Oltarji demonov ne bodo nikdar
razdrli več zaveze Tvoje dece.
Ne, materinsko Cerkev Kristusovo
objema v svetem krstu razsvetljeno.
Ni več tiranskih znamenj zlih malikov.
Ne, darovani Kristus vlada kot kralj!
Ne silijo piščali magično več
k češčenju zlatih slik, podob. Moliti
Boga učijo sladki spevi psalmov.
Ne plešejo več hotičine noge
krog Janezove mučeniške glave.
Noge neveste Cerkve zdaj trejo smrt.
Minili dnevi so zasramovanja,
pred svetim Bogom od sedaj klečimo.
Žalobno staro petje je utihnilo,
zvok psalmov zdaj dehti kot mlado cvetje.
Dim žrtev gnusnih je odpihal veter.
Kadilu slično dviga se molitev
zdaj nova. Srečna noč, oj noč svetlejša
kot sonce in čistejša kot sneg sveži,
svetlejša kakor plamen nočnih bakelj,
krasnejša kakor paradiž cvetoči.
O noč brez teme, sanje zle odganjaš,
čuječnost kakor angel božji vzbujaj.
blagoslovljena, srečna velika noč,
po tebi hrepenimo celo leto,
po tebi, materi katehumenov,
po tebi, Cerkve oj družina zala.

— Astetius Amaseus (iz 4. stoletja)
(Iz latinskega prevel dr. J. Česnik)

če. Tam sem našel nekega Francoza, po imenu Mr. Campeau, in njegovo družino. Šel mi je še dosti na roko. Ampak Indijanci so bili zakrknjeni in brezvestni trgovci so jih z žganjem še bolj zakrknili. Ne smete me napak razumeti, Mr. Crooks. Mene je prignala v te kraje edina in edinstvena želja, da bi spreobračal pogane. Nisem tu zato, da bi se vmešaval v zadeve trgovcev in prekupčevalcev. Ne silim vanje s svojimi nasveti in mnenji. Ampak ko sem enkrat krstil pogankega Indijanca in ga potem vodim po potu zveličanja k Bogu, ga ne pustim kar tako zavajati v pijančevanje in riniti nazaj v temo. Isto rečem za njegovo družino. Seveda se tudi v takem slučaju ne zaletavam v prodajalce pijač. Lotim se onega Indijanca samega in ga vzgajam. Ali to je tisto, kar so mi nekateri žgajnarji v Grand Riverju zamerili. Zmenili so se, da me spravijo s poti. Dali so mi priložnost, da sam zginem od tam. Ko tega nisem hotel, so se me namenili iznebiti z zvijačo. Dolgo so poskušali, pa brez uspeha. Neko noč so napojili Indijance in jih naščuvali, da me ubijejo."

"Ni mogoče!" je ves zavzet vzkliknil Crooks.

"Resnica, Mr. Crooks! Bila je strašna noč. Vsa vrata sem moral zapahnuti v tisti majhni hišici, da niso vdrli noter in me pobili. Kako so vame kričali in butali po vratih! Da so bili trezni, bi bili z lahkoto vlomili vrata. Vse do jutra sem bil oblegan od teh podivjancev. Tisto noč sem napravil Bogu obljubo, da ne bom nikoli več pokusil alkoholne pijače, če mi ohrani življenje. Zdaj veste, gospod, zakaj sem moral odkloniti vašo prijazno gostoljubnost."

Trgovec je vstal s stola in stopil k

oknu. Hipoma se je obrnil in pogledal gostu naravnost v oko.

“Žganje je kuga, prekletstvo in kazen božja za kupčevalce s kožami! V kleteh pod nama je prav v tem hipu na stotine sodov te proklete pijače. Če bi jaz le mogel — če bi imel pol tistega srca, ki bije v vaših prsih pod tistimle križem — vzel bi sekiro in razsekal tiste sode še danes.”

S truščem je sedel nazaj na stol in vzkipeval dalje:

“To je starodavno prekletstvo za nas, tako staro kot vsa naša kožna trgovina, pa naj bodo trgovci Francozi, Angleži ali Amerikanci. Jezuitje so povedali to pred dve sto leti. In vendar jaz ne morem napraviti konca prekletstvu, ki je staro že dvesto let. Indijanci sprašujejo po žganju na vseh naših postojankah. Ko ga dobijo, se napajajo ž njim dneve in dneve. Na lov ne gredo ne v gozdove ne k vodi, stepejo se in more med seboj. Prodajanje žganja je protipostavno. Prepovedala ga je že Francija, za njo Anglija. Zdaj ga prepovedujejo Združene Države. Ali nobena teh vlad še ni imela tako dolge roke, da bi udarila po prodajalcih v teh oddaljenih krajih. Če bi moja tvrdka odrekla Indijancem žganje, bi se naenkrat pojavilo vse polno majhnih podjetnikov, ki bi ga jim preskrbovali. Potem bi Indijanci tudi kože prodajali onim ljudem, moja tvrdka bi pa morala zapreti vrata.”

“Človek je pokvarjen in število nespametnih je legijon,” je dejal misijonar.

“Povejte mi, Father, zakaj ljudje dan za dnem počno reči, ki so jim samo v škodo. Zakaj človeški rod stoletje za stoletjem ponavlja iste napake, pa če-

prav se zdi sam sebi neumen? Zakaj, povejte mi!”

Father Baraga se je nasmehnil.

“Dragi moj prijatelj, menda ne mislite zares, da vam bo na to vprašanje odgovoril ubog misijonar ob robu ameriškega divjega zapada v tem Gospodovem letu 1835? Poglejte, jaz sem zelo preprost duhovnik, niti nisem kak reformator. Govorila sva o žganju in trgovini s kožami. Pa to je samo kapljica v morje brezbrežnega zla na tem našem pokvarjenem svetu. Nihče ne pojde v nebeško kraljestvo zgolj zato, ker ne pijančuje in ne prodaja žganja. Ampak ko začne človek samega sebe in svojega bližnjega ceniti iz edinega razloga, ker je človek podoba božja, potem, mislim, je zmerom bliže pravega odgovora na vaše vprašanje.”

“To je res, vsekako ste to prav povedali,” je dejal Mr. Crooks. “Pri trgovskih podjetjih nikoli ne gledajo delj ko do konca svojega nosu. Jaz sam sem eden tistih kratkovidnih trgovcev, ki ne vejo, kaj je moralno.”

Sv. Klemen Maria Hofbauer, ki je bil duhovni voditelj Frideriku Baragi, ko je ta na univerzi študiral na Dunaju.

“Da ponovim,” je rekel Father Baraga z nasmehom, “jaz sem tu pri vas po poslovnih zadevah.”

“Tak se pa lotimo posla,” je odgovoril oni enako z nasmehom.

“Ustavil sem se pri vas, da poizvem zavoljo prevoza od tu v La Point. Sam moram tja in moja skromna prtljaga z menoj.”

Trgovec je pokimal.

“Letos smo napravili ladjo — ta edina bo plula po Gornjem jezeru. Mislim, da lahko ž njo odpotujete.”

“Torej odpluje od tu? Pa kdaj?”

“Ne, od tu pa ne, Father. Zakaj ne, boste vedeli, ko zagledate brzice v ožini pri Sault Ste. Marie. Na oni strani teh jezerskih brzic smo jo morali zgraditi. Ni bila majhna stvar. Les in deske sem nakupil v državi Ohio. Izvrsten hrastov les, da vam rečem. Najprej smo ga morali spraviti sem gor do teh jezer. Od tu smo ga morali znositi na ono stran brzic in tam zgraditi ladjo. Čedna ladja je, pripravna jambornica, za kakih 130 ton. Krstili smo jo na ime ustanovo

SREBRNOMAŠNIK, BOD' POZDRAVLJEN!

Prvi Amerikanec v lemontskem komisarijatu,

FATHER LEON NOVITT, O.F.M.

2. aprila obhaja

PETINDVAJSETO OBLETNICO

svojege mašniškega posvečenja.

Bogoslovje je študiral na škofijskem semenišču v Mariboru in bil posvečen v mašnika 2. aprila, leta 1922, od pokojnega škofa Jegliča v katedralni cerkvi v Ljubljani. Novo mašo je daroval v frančiškanski baziliki v Mariboru in jo ponovil tu v Ameriki v domačem mestu Nyack, N. Y., in v cerkvi sv. Štefana v Chicagi.

V božjem vinogradu je deloval kot kaplan pri sv. Štefanu v Chicagi, župnik pri sv. Juriju v So. Chicagi, župnik pri sv. Roku v La Salle-u, Ill., samostanski predstojnik v Lemontu, in kaplan pri sv. Jožefu v Betlehemu, Pa.

Srebrno sv. mašo bo zapel tu v lemontski kapelici pri Mariji Pomagaj in jo stovesno ponovil enkrat sredi aprila v cerkvi sv. Ane v Nyack, N. Y. Prvo nedeljo v septembru bo daroval posebno sv. mašo, da se je bo lahko ljudstvo v bližnjih krajih udeležilo.

vitelja našega podjetja: John Jacob Astor."

"Ali kmalu odpluje?"

"Nekaj dni bo treba počakati. Ves njen tovor je bilo treba znositi od tu tja gor. Ampak če hočete takoj na pot, vam lahko damo čoln, ki vas bo potegnil po jezeru proti vašemu cilju. Mislim pa, da se boste bolje počutili na ladji. Dam vam pismo na njenega gospodarja, kapitana Stanarda."

"Kaj pa stane vožnja na njej?"

"Bog vas je dal, Father! Za vas tudi beliča ne."

"Zelo ste ljubeznivi, gospod!"

"Kako pa mislite priti od tu do Sault Ste. Marie?"

"Sem si mislil, da bi se pridružil kakim Indijancem. Saj bodo gotovo nekateri na poti tja?"

"To je prav verjetno," je dejal Mr. Crooks. "Lako pa tudi greste s kakim našim čolnom. So zmerom na poti. Ampak preveč vas poznam. Stavim, da se boste pomešali med svoje Indijance. Naredite kakor hočete, to vem, da bo kapitan Stanard odplul ob prvem lepem vremenu, ko bo enkrat ladja naložena in bo vse drugo v redu."

Father Baraga je vstal.

"Dobro, Mr. Crooks, z vašim dovoljenjem odhajam. Ljudje me iščejo. Zelo ljubeznivi ste bili."

Trgovec mu je toplo stisnil roko.

"Kdaj se spet vidiva, Father?"

"Ne vem. Najbrž ne tako kmalu, bi

rekel."

"Naj bo kakor more. Na vsak način bom mislil na vas, kako vam bo tam gori v La Pointu," je rekel oni iskreno. "In ni me sram povedati vam, kako sem vesel, da bo imela naša ladja takega moža med potniki. To je dobro znamenje za njeno bodočnost."

(Dalje prihodnjič)

IZPOVED

O Bog mojih neutešenih želja
in hrepenenja srčno žarečega!
V zmotah blodil sem v mladostnih svojih
dneh,

dušne sile tratil in iskal uspeh,
kjer ga nisem mogel najti nikedar
radi blaznih, bednih, žalostnih utvar.

Moja pota so postala tišja vsa
v zrelem mladoletju. Vzbudil se iz sna
sem. In trdni upi so govorili mi
v jasnem soju tihe, zvezdnate noči,
da Te najdem, o Resnica večna, spet,
in da zgine z duše sleherni trepet.
Iz zvonov detinstva blaženega sem
glas Dobrote večne čul, da zdaj prispem
v varnostno zavetje božje milosti,
ki iz bisernih otroških zre oči.

In Ljubezen večna me objela je,
Milost neizmerna je otela me.
Zdaj sem Tvoj, moj Bog, moj Stvarnik,
Rešenik.

O zdaj nisem sam kot samcat spomenik
v parku. Naj brezbožne misli zdaj golče
v moj obraz! Ti si z menoj. Naj morje se
peni in šumi! Naj od visokih sten
skalnatih bregov vabeči glas siren *)
kliče me v omamni, silni svoj objem,
ne vdam se vabi. Tvoj, moj Bog, Tvoj sem.
Ti si Pot, Resnica, in Življenje mi,
večna si Pravica in Modrost mi Ti.
Naj pridem k Tebi v večni, srečni dom,
kjer užival blaženo Lepoto bom.

— Ivan Blažič

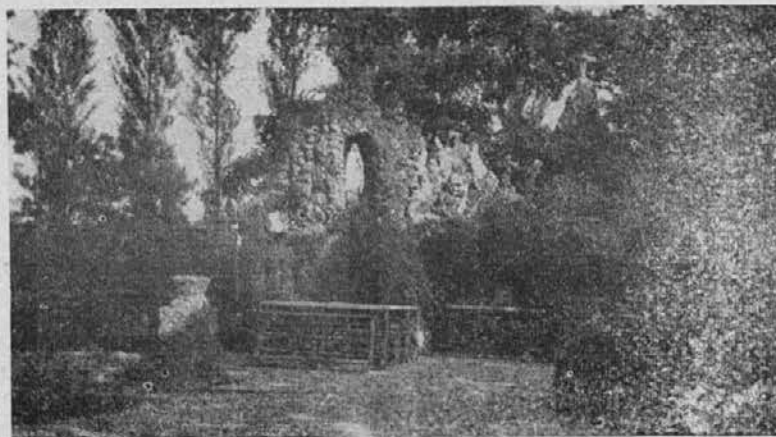

(* Sirene so bile Grkom morske deklice s ptičjimi perutnicami, ki so ob morskih bregovih prelepo pele in vabile mornarje k sebi in jih uničile, če so se jim približali.)

Huda, trmasta zima se bo pa vendar morala umakniti iz teh krajev ta mesec. Saj je skrajni čas za njeno slovo. Naj vendar potegne svoje mrzle, ledene prste nazaj v daljni sever, ker smo jih menda ja že zadosi dolgo gledali in se zavijali proti njihovi mrzloti. Da ne prestopi mej, ki jih ji je določil Stvarnik, naj bela zima zdaj da prostor zeleni pomladi, ker april s svojim žlahtnim vremenom nima nobenega opravka z zimo.

S prihodom pomladi se bo zdaj videlo čedalje bolj gibanja in delovanja po farmi. Kateremukoli delo smrdi,

zanj ni prostora tukaj. Dela je toliko pri nas, da se razni opravki kar v človeka sujejo. Veliko opravkov po farmi bo imel naš farmar, Pavel Marn, ki bo med drugimi rečmi s svojim trektarjem zoral polje za koruzo in oves.

Pri čebelnjaku nekako bolj veselo šumi po panjih te dni, kajti čebele se zopet pripravljajo na čas cvetenja, ko se bodo lahko spreletavale po hribih in poljih in nabirale cvetni prah za med. Father John, naš večni čebelar, je naredil veliko novih okvircev in panjev za svoje čebelice in se vsak dan trudi zanje in jim streže na razne načine, ker ve, da brez potu ni medu. On ima svoje oči vprte v bodočnost — na septemski medeni piknik.

Predvsem pa nam daje pomlad priložnost delati na Baragov romarski dom. Kakor lahko vidite na sliki, je opeka že prišla. Dveh velikih kupov je je. Morebiti ne bo doglo, dokler ne bodo delavci začeli polagati opeko. Delavcev seveda nikakor nimamo toliko, kolikor bi jih bilo treba, pa imamo vseeno upanje, da bo cela stavba romarskega doma pod streho stala že v jeseni. Mogoče so to samo lepe sanje naše ali pa predrzno upanje, toda moramo biti glede tega prej prepričani. Na vso moč se pa bomo trudili, da se bodo naše sanje uresničile. Radi bi imeli romarski dom pripravljen za stanovanje že v poletju leta 1948, ampak to je menda tudi predrzno upanje.

Z marčevo številko lista Ave Maria smo začeli kampanjo za nove naročnike in naročnice in sicer na nov način. Vsak mesec izpošiljamo na poskus več kot tristo številka tega lista onim Slovincem, ki ga ne dobivajo. Zraven lista pa dobijo te osebe tudi pismo, katero jim razloži, kaj je Ave Maria, kakšen pomen ima, in kaj je njegov namen. V par dneh smo že dobili nekaj novih naročnikov in Bog daj, da bi jih bilo še več in da bi ta kampanja lepo uspela.

Stari naročniki bi tudi lahko nam pomagali pri tej kampanji s tem, da na primer pokažete list Ave Maria onim, ki niso naročeni nanj, da se lahko z lastnimi očmi prepričajo, če je Ave Maria dober list ali ne. Čim več naročnikov bo, tem dalje bo življenje tega Marijinega lista.

Nova spovednica menda že skoraj eno leto stoji v naši kapelici in mnogi ste jo videli, ali pa celo v njej bili, ko ste bili tukaj. Ne vemo pa, če se mnogi zavedate, da je kupila to spovednico dobro znana družina Čepon v North Chicago, Ill., kot spomin na rajne starše, Mr. in Mrs. Andrew Čepon. Eden sin, Rev. Michael Čepon, je kaplan pri cerkvi Matere Božje v Waukeganu, Ill.

Vrli družini Čepon tem potom zopet izrazimo svojo srčno hvaležnost, rajnim staršem pa želimo večni pokoj v nebeški domovini.

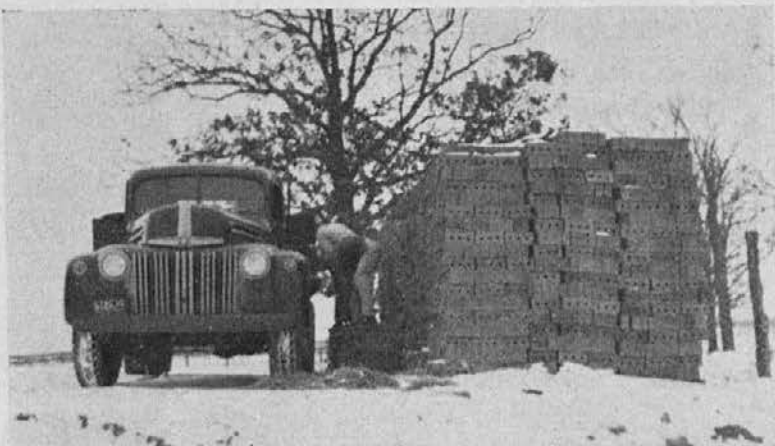
Kakor veste, je Father Alojzij tajnik "Lige katoliških Slovencev v Ameriki". Kot tak pripravlja on tukaj pakete in zavoje, ki se pošiljajo revnim slovenskim beguncem v Evropi. Od dobrih ljudi še vedno dobiva obleko in razna primerna jedila in vse to naprej pošilja. Kot misijonar in urednik "Tretjeredniških misli" je te čase itak zelo zaposlen, a vendar najde časa za to delo usmiljenja. Pred enim mesecem je naprej poslal več kot 70 paketov, pred enim tednom pa 20. To se mogoče nekaterim zdi veliko, ampak v resnici je primeroma zelo malo. Dolej so bili nekateri begunci mogoče že dovolj preskrbljeni, a večina jih še vedno veliko pomanjkanje trpi, zato ker naše pošiljatve niso mogle zadostiti za ogromno število beguncev.

V begunskih taboriščih po raznih krajih v Evropi je baje več kot 30,000 Slovencev. Več tisoč jih je bilo prisiljenih nazaj v domovino, ker

tuji narodi se ne marajo pečati z njimi. Imajo dovolj skrbi s svojimi lastnimi reveži, ki jih je vojska za seboj pustila. Oni, ki so bili v domovino prisiljeni, pišejo svojim, da naj ne pridejo za njimi, ker so razmere še hujše kot pa v begunskih taboriščih in to zaradi komunistov. Nekateri begunci bi mogoče lahko prišli sem v Ameriko ali pa v Južno Ameriko, toda obleke in drugih potrebščin nimajo.

Begunci lahko rabijo denar, če si ga trošate jim poslati. In posebno dobrodošli so oni tako zvaní "C.A.R.E." paketi v katerih so razne jedi. Vsak takšen paket stane deset dolarjev. Ako želite kateri poslati svojim denar ali pa tele "C.A.R.E." pakete, lahko to storite po Fathru Alojziju, tajniku "Lige". Toda glejte, da mu boste dali ime in naslov, in zapišite jih prav jasno in natančno.

Posebno hvaležnost hočemo izraziti do Msgr. John Zaplotnika, župnika pri sv.

Opeko odlagajo s "troka" koncem februarja, ko je še sneg zemljo pokrival. Tu vidite eden izmed dveh velikih kupov opeke, ki se bo za Romarski dom porabila.

Družini v Lindsay-u, Nebraska, ki je že toliko storil za begunce. Posebna pohvala gre tudi za članice Marijine družbe pri fari sv. Vida v Clevelandu, ki so po fari kolektale in nabrale zadosti za 50 paketov, ki so bili tudi naprej poslani.

Radi bi vedeli, kaj se je storilo po posameznih farah, ko so škofje oznanili svojo kampanjo za obleko za evropejske reveže. Radovedni smo, če je bila obleka poslana na prave kraje.

Pred kratkim sta nas obiskala dva slovenska duhovnika, frančiškana iz reda minoritov, namreč p. Mirko Gvardijan in p. Stanko Savinšek, ki sta ravnokar prišla v Ameriko iz Rima. Ravno na dan, ko sta bila pri

nas, sta videla v časopisu, da je v New Yorku pogorel parnik, na katerem sta se pripeljala iz Rima.

Gospoda gosta sta se čudila, ko sta pri kosilu slišala čitanje v slovenskem jeziku; novinci namreč berejo "Zgodbe sv. pisma" pri kosilu vsak dan. Tako daleč sta

od domače Slovenije, pa vendar se še sliši njih domači jezik. Pri kosilu smo ravno tisti dan imeli kislo zelje in mesene klobase. To jima je bilo zelo po godu, kajti že dve leti je bilo, odkar sta zadnjič smela jesti to dobro slovensko jed. Belega kruha sta bila tudi prav vesela.

Na obisku je bil pri nas tudi kapetan Father Lojze Baznik, kaplan v vojaški kaznilnici nekje blizu Milwaukee. Onega dne se je mudil v Chicagi radi poslovnih vzrokov, pa je imel priliko nas obiskati in je tudi za kosilo ostal. Zelo dobrodošel je bil med nami.

Svoj god obhajata ta mesec srebrnomašnik Father Leon (11.) in fr. Mark (25.).
— Samostanski firbec

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

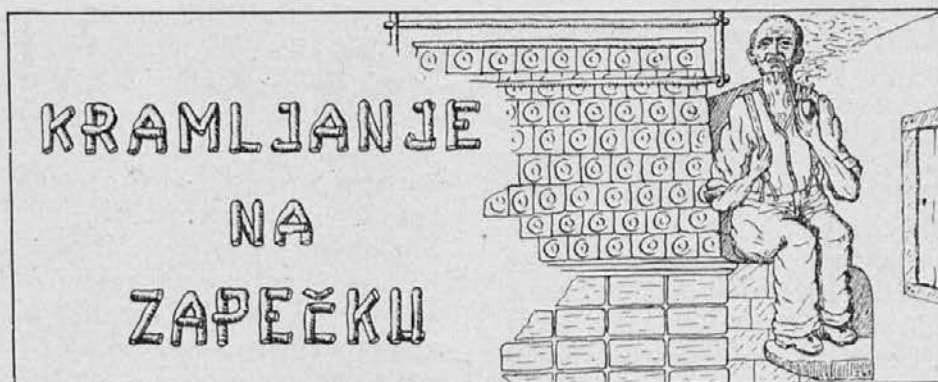

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary,
Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

TIRE HILL, PA. — Piše **Frank Oblak**: Cenjeni očetje frančiškani! Več ne bom Vas nadlegoval, saj že veste, da sem na starostni pokoj. Ampak samo lista Ave Maria ne pustim, ker zares je lep nabožni list. Lep pozdrav.

BERWICK, PA. — Piše **Anna Bresnick**: Prečastiti očetje frančiškani! Koliko časa Vam ne odpišem! . . . Vem, da me vsa Vaša družina ne pozna, kakor so me prej poznali oče Hugo in drugi starejši, ko sem bila še v Forest City. Sem zmerom kaj Vam širila po hišah in zdaj sem pa v takem kraju, da ne morem. Tukaj ni nič Slovencev — samo jaz in moji otroci — in zato mi je vedno žal, pa zdaj si ne morem pomagati... Bog daj Vam zdravje, da bi nam dali lepo berilo za tolažbo v teh časih. Najboljše želim tudi častitemu Fathru Andreju. Oba sva farana sv. Jožefa v Forest City. Vi me tako ne poznate, ampak s Fathrom Avguštinom se bolj poznamo.

Pred časom ste pisali zlate očenaše, pa ga jaz tudi znam, če bi Vam bilo prav ga kdaj napisati; če pa ni vredno, je pa tudi dobro. Ne bo nobene zamere. Bilo je tako pred 66 let in nas je bila velika družina. Jaz sem bila šesti otrok in smo imeli hlapca. Kar je bilo nas mlajših, smo ga klicali stric Janez in ta stric je nas naučil zlati očenaš in tako ga jaz pomnim. Bilo je en večer in nas uči in uči, nazadnje pa pravi: "Jutri grem na semenj in kupim prstan iz cukra. Kateri bo najbolje znal, pa ga bo dobil." Ne vem, kdo ga je dobil, ampak od takrat znam tudi jaz to lepo molitev po

stricu Janezu in prstanu iz cukra.

Tako se glasi in moli: 1. uro: priporočim svojo dušo in telo Bogu Očetu, ki me je ustvaril; 2. uro: priporočim svojo dušo in telo Bogu Sinu, ki me je odrešil; 3. uro: priporočim svojo dušo in telo Bogu sv. Duhu, ki nas razsvetljuje; 4. uro: priporočim svojo dušo in telo presveti Trojici, Očetu in Sinu in sv. Duhu; 5. uro: priporočim svojo dušo in telo svetim ranam Jezusovim; 6. uro: priporočim svojo dušo in telo presv. Rešnjemu Telesu in sv. Barbari; 7. uro: priporočim svojo dušo in telo Materi Božji sedmerih žalosti; 8. uro: priporočim svojo dušo in telo na čast sv. Antonu padovanskemu; 9. uro: priporočim svojo dušo in telo devetim korom angelov; 10. uro: priporočim svojo dušo in telo vsem svetnikom in svetnicam božjim; 11. uro: priporočim svojo dušo in telo enajsterim korom devic in sv. Uršuli; 12. uro: priporočim dušo in telo dvanajsterim božjim apostolom. Amen.

MORRIS, ILL. — Piše **Janez Češarek**: Dragi gospod Johan! Vas prosim, ne zamerite, ker nisem Vam pravi čas poslal za Ave Maria, ker sem sam revež, ker sem star 81 let. Nimam nikoga. Oženjen nisem bil nikdar. Enega brata sem imel, pa je že umrl. Zdaj sem pa pri bratovem sinu. Bratova žena in otroci skrbujejo zame. Pred letom in pol sem desno nogo zgubil in leva noga ni zanič. Ne morem nič hoditi, samo ležati ali pa sedeti. Prosim, molite zame.

EUCLID, O. — Piše **Helen Somrak**: Spoštovani očetje frančiškani! Sporočam Vam, da sem prejela diplomo, ker ste me vpisali

v **Apostolat sv. Frančiška**, in mi sporočite, da bom deležna vseh svetih maš in molitev, ki jih opravljate v samostanu v Lemontu. Hvala Vam.

CARNEGIE, PA. — Piše **Mrs. Frances Hrovat**: Predragi mi frančiškani! Sporočam Vam, da sem dobila dve kangljici medu, ki mi je tako dobro prišel, da sem ga imela za potico o božiču, ko ni bilo cukra, pa tudi medu nikjer za dobiti. Bog lonaj Vam vsem, ker ste res mi tako dobro storili, da niste name pozabili.

Tukaj Vam pošiljam za list Ave Maria za eno leto nazaj, ker sem bila dolžna, pa za to leto, ki smo ga zdaj nastopili. Upam, da mi oprostite, ko nisem toliko časa poslala. Sem se zmerom bala, da mi boste res list ustavili. To se pa res ne sme zgoditi, da bi se Ave Maria list ustavil, da bi ne prišel v mojo hišo, ko je toliko lepega branja v njem.

CLEVELAND, O. — Piše **Mary Lupšina**:

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

BARAGOV ROMARSKI DOM

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

JOE & CLARA BUCAR, Joliet, Ill.
MR. S. LUBICK, Joliet, Ill.
DRUŽINA PERUŠEK, Lorain, O.
IVANA TRSKAN, Euclid, O.
MARY KLEMENČIČ, Cleveland, O.
MR. JOHN MLAKAR, Chicago, Ill.
JOHN KEBE, Val D'Or, Quebec, Canada
JENNIE MALARIC, Cleveland, O.
J. J., Cleveland, O.
FRANCES KLANCAR, Cleveland, O.
MR. & MRS. PIRC, Cleveland, O.
MARY BOGOVICH, Cleveland, O.
MARY GORNIK, Cleveland, O.
GEORGE PAVLESIC, Ambridge, Pa.
GREGOR GREGORIC, Chicago, Ill.
FRANK HOČEVAR, Phoenix, Arizona
DRUŽINA JAKOB KRANJC, Cleveland, O.
MICHAEL SMOLE, Bradley, Ill.
MRS. A. BOGOLIN, Chicago, Ill.

Prečastiti frančiškani! Eno prošnjo imam pri Vas, ako Vam je mogoče, da bi pisali o lurški Materi božji v Ave Mariji. Enkrat sem slišala o prikazovanjih lurške Matere božje, ko sem bila še doma v starem kraju. So moje želje, da bi še enkrat rada čitala tisto lepo zgodbo, preden umrjem. Prosim Vas, da mi oprostite. Mogoče bodete užaljeni, da Vam jaz ukazujem, kaj naj bi pisali v Ave Mariji. Jaz Vas samo prosim, ako je mogoče, ako pa Vam ni mogoče, pa tudi dobro.

(**Cenjena Mary Lupšina! Radi bi ugodili Vaši prošnji, toda zdaj kmalu gotovo ne bomo mogli začeti priobčevati povest o lurški Materi božji. Za zdaj imamo povest o Frideriku Baragi in ta bo trajala precej dolgo časa. Prostora pa ni za še eno povest. Pa ne bodite prežalostni. Mogoče bo Vam kdaj prišla kakšna knjiga o lurški Materi božji v roke. Ni nemože, da bi jo Vam poslala kakšna prijateljica, ki bo brala Vaše pismo.**)

FOREST CITY, PA. — Piše **Frances Gerchman**: Spoštovani očetje frančiškani! Tukaj Vam pošljam eno molitvico, primereno za postni čas, na čast Kristusovemu trpljenju. Če se Vam primerna vidi, prosim, da bi jo priobčili v Ave Mariji, ker sem obljubila v moji težki bolezni, da jo Vam napišem za Ave Maria. Sem se je kot mlado dekle naučila v starem kraju od ene stare žene, ko smo na polju delale skupaj. Moja težka bolezen se mi po štirih mesecih počasi na boljše povračuje. Vas prosim, pa malo popravite moje napake, ker sem še bolj slaba za pisanje.

Premišljevanje o Jezusovem trpljenju.

Danes je en sveti božji dan, sveti petek. Sam Bog ga je nam dal. Kaj so hudi Judje storili? Jezusa so ujeli, ga zvezali, in skozi zelen gozd ga peljali. Drug družega so potem spraševali, če je križ že narejen. Križ je že narejen, toda je prevelik in Jezus je premajhen, križa pa je škoda žagati.

Kaj so hudi Judje storili? Jezusa so nategnili, njegove glide so razklenili, njegove žile so popokale, in njegove kosti so se od mesa ločile.

Gospod Bog je nosil težki križ na sveto goro Kalvarijo. Za njim je pritekla žalostna Mati in se je milo zjokala in vzdihnila. Gospod Bog pogleda zdolaj pod svoj sveti križ in zagleda zdolaj svojo žalostno Mater. Jezus je tako govoril, "Jagar božji, primi to ženo za bele roke in pelji jo izpod tega svetega križa." Mati božja je pa tako govorila, "Doslej sem bila Tvoja Mati, odslej bom pa Tvoja žena." Jezus je tako govoril, "Ko bi jaz Vam rekel: 'Moja Mati', bi se Vam moralo Vaše srce utrgati." Jezus je prosil Mater božjo mrzle vode piti. Pa kaj so hudi Judje storili? Mater božjo so proč odpahnili. Dali so mu samega strupenega žolča in jesiha. Jezus je še tako govoril, "Jaz nisem ne žejen ne lačen vašega pitja. Jaz sem žejen in ločen vseh božjih vernih duš iz vic."

Veselje bi bilo, ako bi se le eden našel, ki bi to molitvico molil vsak petek pred kosilom, vsako soboto, in vsako nedeljo.

PITTSBURG, KANSAS. — Piše **Barbara Omahne**: častiti gospod urednik! Vas lepo pozdravim in se Vam lepo zahvalim za list Ave Maria, ker je tako lep za brati. Še krasne slike so noter, kar sem pa težko pričakovala, ko jih ni bilo dolgo časa.

VANDLING, PA. — Piše **Lucia Jerin**: častiti očetje frančiškani! Želim Vam sporočiti, kako smo bili presenečeni, ko je moj nečak prejel pošiljko iz Lemonta. On je star 12 let. Starši so mu pomrli in sedaj živi z nami. Ko je paket odprl, so bili notri trije glažki medu, in je rekel, da gvišno Father vedo, da kašljem. Med je prav dober in ga rabimo samo za zdravilo, pa nam bo že kmalu pošel. Bog živi Father Johna in njegove čebelice.

MILWAUKEE, WIS. — Piše **Mary Grahk**: Dragi Fater! Vi mislite, da sem pozabila na Vas, pa nisem. Jaz sem bila bolna 5 tednov. Sem imela tri pote gospoda in dva doktorja. Zdaj sem malo boljša. Prosim, molite zame, da bi ozdravila.

ELY, MINN. — Piše **Marija Pluth**: Spoštovani mi urednik Ave Marije! V apostolat zapišite Marijo Pluth. To sem jaz. Sem

že bolj v letih. Se je treba pripraviti za drugi svet, zakaj tega bo treba kmalu zapustiti in se pridružiti mojim 5 otrokom, ki so šli pred menoj v večnost, da mi dom pripravijo v nebeški domovini. Imam tri anjele tam in dva mučenca in tako želim in upam, da me bodo zagovarjali pred Bogom. Srčno mi bodite pozdravljeni, vsa samostanska družina, iz mrzle Minnesote.

WELLINGTON, O. — Piše **F. Glavich**: Spoštovani urednik Ave Marije! Moja naročnina bo kmalu potekla, zato moram spet plačati, zakaj komaj čakam, da jo spet dobim, tako je zanimiva za brati. In Koledar je letos res fajn . . . In med sem dobila kar dvakrat, prvič sem bila pa še tako posodice vesela, da jih bom imela za spomin, in drugič pa kar štiri glaže meda. Škoda, da se je en glaž ubil, trije so bili pa vendar celi. Se Vam zahvalim za med. Pozdrav iz farme.

HOT SPRINGS NATIONAL PARK, ARKANSAS. — Piše **Amelia Veranth**: Velecenjeni gospodje frančiškani! Čeravno je že pozno, pa vseeno se želim zahvaliti našim gospodom čebelarjem. Ne vem, kateri je tisti "bas" od čebelic. Zdi se mi, da je

V MOLITEV

priporočamo naše pokojne naročnike:

MRS. MARY NEWTON, Cherry Valley, N. Y.

MICHAEL LONCAR, Chicago, Ill.

P. KRALL, Mt. Iron, Minn.

MRS. J. SIROLA, Cleveland, Ohio

MRS. JENNIE KOZLEUCHAR, Milwaukee, Wis.

FRANCES ORAZEM, Cleveland, Ohio

AGNES AMBROZIC, Lorain Ohio

GREGOR SELISKAR, Greenwood, Wis.

VALENTIN KOS, Vandling, Pa.

FRANK PANGRE, Anaconda, Mont.

KATHERINE LASICH, Dillon, Mont.

FRANK SCHWEIGER, Soudan, Minn.

NAJ POČIVAJO V MIRU!

gospod Ferlin. Med, katerega ste mi poslali, je bil zelo okusen. Tako dolgo sem hodila ga pokušat, da sem vse snedla, in še ne vem kdaj, tako da za potico ni nič ostalo.

Pošiljam Vam mali dar za Baragov romarski dom in pa za Koledar Ave Maria, ki sem ga prejela ravno pred odhodom v Hot Springs, Arkansas.

Torej ne smem pozabiti, da se tudi jaz priporočim za en kotichek v Baragovem slovenskem romarskem domu, kadar pridem v Lemont. Dobim svoj kotichek in bom ponosna, da imamo ameriški Slovenci Romarski dom. Moramo se zahvaliti gospodom frančiškanom, ker se toliko trudijo za naš slovenski narod v Ameriki.

Prosim, gospod urednik, če nisem kaj prav naredila, da popravite. Prosim, oprostite. Pošljam drugo pot kaj več.

KIRKLAND LAKE, ONTARIO, CANADA. — Piše **Fr. Grebenc**: Č. o. frančiškani! Priloženo najdete ponovno eno-letno naročnino za Ave Maria, ker se sedaj izteče. Človek mora imeti vsaj nekaj, kar mu tolaži dušo, posebno v sedanjih časih. Zelo rad bi jo poslal v domovino, pa je za enkrat bolj varno, da je ne. List bi itak romal v peč, družina pa v zapor, ali pa, v boljšem slučaju, v prisilno delo. Bog pomagaj, ali ne bo še teh norcev konec? Morda bom kasneje kaj več opisal, za enkrat naj zadoštuje to. Pozdrav vsemu osebju. Lep pozdrav p. B. Ambrožiču.

SALEM, O. — Piše **Agnes Možina**: Častiti očetje frančiškani! Sem videla v listu Ave Maria, da je Josip Klopčič, župnik iz Dobrave pri Ljubljani, tudi odšel z begunci. Oprostite mi, ker se zanimam zanj. Bil je 19 let za župnika v Javorjih nad Škofjo Loko. V Javorje je prišel leta 1915, odšel je na Dobrovo leta 1934. Bil je najbolj priljubljen župnik, kar so jih še Javorci imeli do sedaj in tudi je težko šel od tam. Šel je pa največ zato, ker ga je mučil revmatizem. Javorje so pa v hribih, pa je težko hodil. Sem radovedna, kje se sedaj nahaja . . . Še to sem pozabila zapisati, da so Javorje moja rojstna vas.

JEFFERSON, O. — Piše **Mary Globokar**: Dragi fatri! Vam pošiljam naročnino, ker mi bo kmalu potekla. Ker sem v oddaljenem kraju, je težavno pooblaščenca priti do mene. Želela bi, da bi več zanimivosti dodali v list Ave Maria, kakor sem jaz že večkrat brala, na primer, knjigo "Nasveti za hišo in dom". Tista knjiga me je rešila gotove smrti . . . Enkrat sem brala v enem listu, da rabijo perje za več boleznih, pa hudo mlad mora biti nabran. Seveda tega je dolgo let. Ko se me je tista bolezen lotila, sem šla okoli več doktorjev, pa noben mi ni nič pomagal. In potem sem pravo našla v knjigi "Nasveti za hišo in dom" . . . Iz srca Vam želim mnogo, mnogo naročnikov. O, da bi vendar ljudje ohranili sveto vero in v Boga zaupali . . . Spomnite se v molitvi starih ljudi.

.....
 ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$50: M. Slivnik. — Po \$21.50: Mrs. J. Knaus. — Po \$10: Mrs. Praznik. — Po \$5: Mrs. F. Pengal, Mrs. A. Pogacar, Mr. Mrs. L. Baraga, A. Zadnik, Miss J. Perusek, H. Fonda, F. Kranjc. — Po \$4: T. Narobe. — Po \$3: J. Kebe, Mrs. F. Zulic. — Po \$2.50: M. Lauriski. — Po \$2: L. Pozar, Mrs. J. Panion, Mrs. L. Krall, M. Pecek, I. Bambich, T. Urbina, Mrs. J. Mramor. — Po \$1.50: Mr. F. McKenica, R. Bavec, Mrs. J. Prisel, M. Luznar, Mrs. J. Per, J. Pelan. — Po \$1: B. Mihelich, Mrs. A. Ellenich, Mrs. J. Pugel, M. Cekada, P. Celik, M. Gerbeck, F. Novak, F. Skubic, M. Godec, B. Vardijan, Mrs. M. Gerl, R. Verbic, J. Mishmash, M. Mestek, T. R. Sulzer, A. Hlabse, Mrs. S. Kersovan, I. Ponikvar. — Po 50c: Mrs. Omahne, M. Darovec, J. Travnikar, R. Klemencic, J. Perusek, F. Fraus, R. Ujcic, S. Juricic, Mrs. M. Zupancic, Mrs. J. Ponikvar, V. Mishmash.

.....
 ZA BARAGOV ROMARSKI DOM — Po \$25: Mr. Mrs. Pirs. — Po \$10: Druž. J. Kranjc, J. J., Mrs. A. Bogolin. — Po \$5: J. Kebe, Mrs. M. Klemens, Mrs. J. Mlakar, Druž. Perusek, I. Trskan, Mr. Lubick, Mr. Mrs. Buchar, M. Smole, F. Hochevar, G. Gregoric, G. Pavlesic, Mrs. M. Gornik, M. Bogovich, F. Klancar, J. Malaric. — Po \$4: Mrs. A. Krec. — Po \$3: Mrs. F. Necimar. — Po \$2: A. Tomazin, J. Sirola. — Po \$1.50: Mrs. M. Linc, M. Kvaz. — Po \$1.25: F. Suhadolnik. — Po \$1: A. Nemgar, M. Zaletel, Mrs. J. Kastelic, M. Koncilija, Mrs. J. Logar, M. Hrastar, M. Hocevar, J. Hocevar.

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR LISTU — Po \$5: Druž. F. Paul, A. Marinsek. — Po \$3: Druž. Perusek. — Po \$2.50: A. Kness, M. Ciuha. — Po \$2: L. Bandi. — Po \$1.25: T. Vrhovnik. — Po \$1: Mrs. B. Schweiger, M. Cekda, M. Zaletel, Mrs. T. Volpatic. — Po 50c: M. Karsnick.

ZA LUCKE — Po \$5: Mr. Mrs. L. Baraga. — Po \$3.50: M. Gubanc. — Po \$3: P. Pozar, J. Hocevar, M. Tomsich, Mrs. F. Holst. — Po \$2.50: Mrs. J. Baraga, T. Gubanc, K. Tomc, R. Kosmac. — Po \$2: F. Tomsha, Mrs. T. Volpatic, J. Kebe, Mrs. J. Mramor. — Po \$1.50: A. Kness, M. Javornik, Mrs. A. Malesich, M. Maniza, J. Velich, J. Hlad, Mrs. A. Miklavcic. — Po \$1: J. & M. Kastelic, C. Skocaj, J. Kebe, M. Merkel, Mrs. A. Adam, F. Skubic, J. Kragelj, A. Bencin, M. Soddec, F. Dolinar, G. Klinar, M. Rutar, M. Benda, A. Pelcic, Mrs. J. Korencic, Mrs. M. Oblak, Mrs. Praznik, Mrs. M. Sturm, Mrs. Shircel, Mrs. I Spolar, M. Globokar, Mrs. M. Marino, M. Vilar, J. Mishmash, M. Gorup, T. R. Sulzer, A. Plemel, Mrs. F. Kastigar, J. Hrovat, Mrs. F. Cimperman, R. Cimperman, Mrs. A. Kotnik, C. Perme, M. Luznar M. Zorman, M. Hrastar, L. Gradishar. — Po 50c: Mrs. J. Drobnic, Mrs. J. Serich, K. Kochevar, Mrs. F. Pengal, Mrs. A. Kogovsek, Mrs. F. Brezovar, Mrs. F. Pernac, M. Kmet, M. Klepec, Mrs. L. Krall, F. Kinkoph, B. Anzek, Mrs. J. Skarjanc, M. Zupancic, M. Glavan, M. Erjavec, Mrs. F. Tomazin, R. Markach, F. Rupert, M. Noda, A. Zaic, Mrs. Raddel, Mrs. Perpar, M. Casserman, A. Kuhar, J. Sintich, M. Gombach, A. Dvorssek, Mrs. J. Kastelic, R. Verbic, T. Narobe, F. Kog, Mrs. J. Skerbec, Mrs. Avsec, L. Maniza, Mrs. F. Necimar, Mrs. A. Tagel, Mrs. F. Drasler, J. Svirgel, F. Leban, Mr. Mrs. Pirs, Mrs. Starich, L. Kozelj, Mrs. Valencic, Mrs. Zeleznikar, Mrs. J. Zdovec, J. Kuznik, R. Urbancic, M. Hegler, A. Praznik, M. Velikaz, L. Pylick. — Po 25c: Mrs. F. Suhadolnik.

ZA APOSTOLAT SV. FRANCIŠKA — Po \$30: M. Vilar. — Po \$20: F. Vicic. — Po \$10: J. Ozanich, Mrs. M. Pribil, M. Kelhar, Mrs. A. Nemgar, V. Kos, L. Kos, B. Naglich, M. Taljan, Mrs. Ross, Mrs. A. Starc, M. Bizjak, J. Sintich, A. Jerina, Mrs. F. Cimperman. — Po \$5: Mrs. F. Pajk. — Po 50c: K. Rudman.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$2: Društvo Marija Čistega Spoč. KSKJ. 211.

ZA SV. MAŠE — Po \$200: M. Slivnik. — Po \$50: Miss A. Novak. — Po \$20: Mrs. Hribar. — Po \$30: Mrs. B. Schweiger, S. Yenko. — Po \$15: Mrs. E. Giampolo, C. Jarc. — Po \$14: M. Pontoni. — Po \$12: M. Merkel. — Po \$11: F. Skubic. — Po \$10: Mrs. F. Pernac, Mrs. A. Malesich, M. Sajovic, M. Milavec, Mrs. M. Gornik, J. Velich,

Mrs. Udovich, A. Orazem. — Po \$8: Mrs. Novak. — Po \$7.50: M. Koporc. — Po \$7: Mrs. R. Cic. — Po \$6.50: A. Pavli. — Po \$6: Mrs. K. Hladnik, L. Gorjanc, Mrs. C. Koller, Mrs. J. Ponikvar, Mrs. A. Kotnik, J. Kranjc. — Po \$5: Mr. Mrs. Macerol, Mohorcic Druž., A. Gale, M. Globokar, J. Mishmash, A. Zupancic, Mrs. Pangre, Mr. F. Hribar, J. Macek, M. Mishmash, J. Jezek, M. Melavec, Mrs. Mihelcic, M. Naglich, R. Jerina, T. O'Koren, M. Pavlesic, Mrs. Cook, Mrs. J. Serich, Mrs. M. Furar, M. Pavlesic, Mrs. A. Kastelic, F. Novak, I. Trskan, Mrs. L. Krall, Mrs. Cook, Mrs. Champa, M. Drobnic, A. Bencin, Mrs. Primoznik, M. Soddec, Mrs. T. Glavic, J. Bradac. — Po \$4.50: Mr. Mrs. Pirs. — Po \$4: Mrs. J. Muhovich, J. Staresinich, Mrs. J. Malovrh, M. Strnard, J. Kervin, Mrs. Kobal. — Po \$3.50: F. Znidarsich. — Po \$3: Mrs. J. Potokar, F. Cvenk, A. Pugal, M. Cekada, M. Zaletel, F. Suhadolnik, M. Misic, F. Perme, J. Kranjc, M. Vihtelich, L. & F. Jalovec, Mrs. J. Gerbek. — Po \$2.50: M. Bogovich, L. Kozelj. — Po \$2: Mrs. A. Machek, Mrs. F. Indihar, Mrs. F. Pengal, Mrs. K. Tomac, G. Debevc, Mrs. I. Drasler, C. Skocaj, J. Kebe, F. Kavsek, Mrs. A. Pucel, F. Kinkoph, M. Zelko, J. Kragelj, M. Pogacnik, M. Zupancic, Mrs. T. Ancel, Mrs. M. Golobich, Mrs. F. Holst, M. Koncilija, Mrs. M. Kurent, Mrs. J. Spolar, M. Cimperman, K. Gerbec, R. Verbic, M. Lokar, A. Leskovec, T. Narobe, Mrs. M. Alduk, Mrs. T. Volpatic, Mrs. A. Ribnikar, Mr. Starin, F. Oblock, T. Urbiha, Mrs. J. Cercek, C. Bokal, J. Tomsic, Mrs. F. Kastigar, J. Svirgel, F. Leban, C. Winter, M. Verbic, J. Fortuna, M. Hegler, J. Sternard, M. Hrastar, M. Lubich, L. Gradishar, A. Kovach. — Po \$1.50: P. Podgornik, A. Tomazin, M. Gerbec, M. Gubanc, F. Dolinar, M. Bencin, L. Bandi, Mrs. A. Urbanc, A. Furlan, Mrs. A. Jalovec, Mr. Marino, R. Cimperman. — Po \$1: J. Hocevar, Mrs. A. Kogovsek, M. Klepec, J. Hocevar, Mrs. Omahne, M. Globokar, M. Gombach, T. Turk, M. Gorisek, Fam. Gustincic, C. Turk, B. Anzelc, Mrs. J. Skarjanc, M. Bahoric, H. Kompare, M. Glavan, Mrs. J. Korencic, Mrs. M. Oblak, J. Brence, J. Warsek, U. Trtnik, A. Petrich, J. Poles, R. Ujcic, C. Smrekar, R. Bavec, Mrs. J. Logar, T. R. Sulzer, J. Kebe, A. Plemel, L. Necimar, Mrs. A. Judnich, J. Baznik, M. Jakus, J. Bokar, M. Tomc, Mrs. Drcar, M. Hocevar, J. Hocevar, F. Poje, Mrs. Staricich, Mrs. A. Krec, F. Klancar, M. Kovacic, A. Plemel.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, Presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, Mariji Pomagaj, sv. Francišku, sv. Antonu, sv. Jožefu, Mali Tereziji in Frideriku Baragu za pridobljene milosti:

Ivana Bambich, Anna Ellenich, Druž. Kebe.

“Lemontski odmevi” v novemberski številki lista Ave Maria so vam oznanili, da smo že začeli zidati dolgo zaželjeni Baragov romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja, kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalni sobi, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoka pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni vencji, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.